

Ліягона

**Бути батьками
дорослої
молоді, с. 34**

**Бразилія: Століття
зростання, с. 18**

**Побачити Спасителя в
символах, с. 52**

*“Іноді ми стаємо
громовідводом,
і ми повинні
встояти, коли нас
звинувачувати-
муть в тому, що
ми ретельно
дотримуємося
Божих норм і
виконуємо Його
роботу. Я свідчу,
що нам не слід
боятися, якщо ми
міцно вкорінені в
Його вчення. Ми
можемо стика-
тися з неправи-
льним розумінням,
критикою і навіть
хибними
звинуваченнями,
але ми ніколи не
самотні. Наш
Спаситель був
“зневажений і
покинутий
людьми” [Ісаї
53:3]. Наш
священний
привілей—стояти
разом з Ним!”*

Старійшина Роберт Д.
Хейлз, з Кворуму Дванад-
цятьох Апостолів, “Стійте
міцно на святих місцях”,
Лягона, трав. 2013, с. 50.

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства: Обіцяння того, що серця повернуться
Президент Генрі Б. Айрінг
- 7** Послання візитного вчителювання: Божественна місія Ісуса Христа: Заступник

СТАТТІ

- 18** Піонери в кожній країні: Церква в Бразилії: Майбутнє нарешті настало
Марк Л. Гровер
Церква в Бразилії виросла з однієї невеликої сім'ї іммігрантів до більш ніж мільйонної кількості своїх членів.
- 24** Книга Мормона, збирання Ізраїля і Друге пришествя
Старійшина Рассел М. Нельсон
Книга Мормона—це Боже знаряддя, яке допомагає в досягненні двох божественних цілей.
- 30** Будь, як Аммон
Чи може історія Аммона допомогти вам повернути до активності членів вашого приходу або філії?
- 34** Десять порад батькам дорослої молоді
Венді Ульріх
Ці п'ять викликів і 10 пропозицій допоможуть вам зрозуміти своїх дорослих дітей.

РУБРИКИ

- 8** Блокнот конференції, квітень 2014 р.
- 10** У що ми віримо: Ми навчаємо силою Святого Духа
- 12** Служіння в Церкві: Керувати за взірцем Спасителя
Райян Карп
- 14** Старозавітні пророки: Ілля
- 15** Як навчати з брошури *Заради зміцнення молоді*: Праця і самостійність
- 16** Церковні новини
- 38** Голоси святих останніх днів
- 80** До нових зустрічей: Постійно дивися на берег
Річард М. Ромні
Ви нікуди не дістанетеся, якщо зосередите увагу на хвилях.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотоілюстрація Коуді Белл. Друга сторінка обкладинки: Фотографія © Robert Harding World Imagery/Corbis.

42

- 42 Ставати досконалими в Христі**
Старійшина Герріт В. Гонг
Удосконалення Спасителя може допомагати нам подолати перфекціонізм, самокритику та нереалістичні сподівання.

Чи зможете ви в цьому номері знайти захovanу Діягону?
Підказка: Зірви фіолетові квіточки

- 48 Божественні завіти допомагають стати сильними християнами**
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
Як ми здобуваємо моральну і духовну силу?

- 52 Що ви бачите?**
Девід А. Едвардс
Уважно придивіться до євангельських обрядів. Ви можете дізнатися щось нове.

- 55 Місце для нас**

- 56 Заради зміцнення молоді: Робота—кому вона потрібна?**
Ренделл Л. Рідд

- 58 Труби і брудні черевики**
Раймонд М. Олтон
Я ледве оговтався після ранкової роботи, коли порадник у кворумі під'їхав до нашого дому.

- 60 По суті**

- 61 Плакат: Речі не завжди є такими, якими здаються**

- 62 Служити з правильних причин**
Рейзем Малуф
У мене було велике майбутнє у футболі. Чи дійсно мені треба було служити на місії?

- 64 Мормони дійсно вірять у Бога**
Бренда Ернандес Руїс
Коли я сказала жінці, що є мормонкою, вона більше не хотіла зі мною розмовляти.

70

- 66 Особливий свідок: Що ми можемо робити, щоб бути гідними Духа?**
Президент Бойд К. Пекер

- 67 Мій урок віри**
Емма Р.
Єдине зернятко з дини навчило мене про віру.

- 68 Моє тіло—це храм.**
Марісса Уїддісон
Чи є у вас запитання стосовно тіла?

- 70 Початкове товариство вдома: Ми стаємо членами Церкви через хрещення і конфірмацію**
Дженніфер Медді

- 72 Наша сторінка**

- 73 Підготовка до служіння**
Старійшина Едуардо Гаварет
Вода була такою холодною, але я хотів хреститися.

- 74 Друзі з усього світу: Я—Педро з Бразилії**
Емі Джейн Левітт

- 76 Для молодших дітей: Сара все йшла і йшла**
Хейді Поелмен

- 81 Портрет пророка: Томас С. Монсон**

64

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось два приклади:

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ КОУЛІ БЕНТЛІ

"Ставати досконалими в Христі",

с. 42: Звертаючись до вчення старішини Гонга про перфекціонізм, складіть для вашої сім'ї анкету з твердженнями, що вимагатимуть відповіді "правильно" або "хибно", аби допомогти їм зрозуміти, чи мають вони схильність до перфекціонізму. Ви можете скористатися такими висловлюваннями: "Я можу відчувати щастя, навіть коли припускаюся помилок" або "Мені важко прощати інших". Разом прочитайте, чого навчає старішина Гонг про те, як покладатися на Спасителя. Ви також можете скористатися сторінками 158–159 у книзі *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння*, щоб навчати, як встановлювати належні цілі і долати перфекціонізм.

"Моє тіло—це храм", с. 68:

Скористайтеся запитаннями з цієї статті, аби навчати своїх дітей того, як поважати і любити своє тіло. Ви можете приготувати здорове пригощення, наприклад овочі та фрукти, аби навчати своїх дітей про правильне харчування. Ви можете пограти в гру або провести якийсь захід на вулиці, щоб допомогти своїм дітям цінувати хороше здоров'я та силу. Заохочуйте дітей допомагати дитині чи підлітку у своєму приході, філії або школі, яка має вади. Ви можете також заспівати "Дружить з тобою буду я" (*Збірник дитячих пісень*, с. 78).

ВАШОЮ МОВОЮ

Лягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьківство, 34
Викладання, 10

Віра, 48, 67

Вічні перспективи, 42, 80

Доросла молодь, 34

Друге пришествя, 24

Завіти, 24, 48

Заповіді, 60

Ісус Христос, 7, 12, 42

Книга Мормона, 24, 30,
38, 55

Конфірмація, 52, 70

Місіонерська робота,
18, 30, 62, 64

Навернення, 18

Обряди, 52, 70

Піонери, 18, 76

Повернення до

активності, 30, 38

Покликання, 12

Причастя, 52, 70

Пророки, 14, 81

Робота, 15, 56, 58

Свідчення, 64

Святий Дух, 10, 40, 66

Сімейна історія, 4, 6,
14, 55

Сім'я, 34, 39, 40, 41, 80

Служіння, 12, 56, 58,
62, 73

Спокута, 7, 42

Старий Завіт, 14

Зричне тіло, 68

Храм, 18

Хрищення, 52, 70, 73

Шлюб, 41

Президент
Генрі Б. Айрінг

Перший радник
у Першому
Президентстві

ОБІЦЯННЯ ТОГО ЩО СЕРЦЯ ПОВЕРНУТЬСЯ

Моя мати, Мілдред Бенніон Айрінг, зростала в сільській місцевості, в Грейнджері, шт. Юта, США. Один з її братів на ім'я Рой займався сімейним бізнесом—вівчарством. Ще юнаком він багато тижнів проводив далеко від дому. З часом він почав менше цікавитися Церквою. Потім він переїхав до штату Айдахо, США, одружився і в нього було троє дітей. Він помер у віці 34 років, коли його дружині було 28, а діти були зовсім малими.

Хоча сім'я Роя жила в Айдахо, а моя мама переїхала за 4 тис. км до штату Нью-Джерсі, США, вона часто писала їм листи, сповнені любові й підтримки. Сім'я мого дядька з ніжністю називала мою маму “тітонька Мід”.

Минали роки, і одного разу я отримав телефонний дзвінок від кузини. У ньому повідомлялось, що померла вдова Роя. Моя кузина сказала: “Тітоньці Мід було б приємно, щоб ми вас повідомили”. Тітонька Мід уже давно пішла з цього життя, але та сім'я все ще відчувала її любов і потурбувалася, щоб повідомити мене.

Я був вражений тим, наскільки роль моєї мами у її сім'ї була подібна до тієї, яку відігравали нефійські пророки у їхніх сім'ях, підтримуючи родинні стосунки з тими, кого вони хотіли привести до Ісуса Христа. Нефій вів літопис, який, як він сподівався, колись допоможе дітям його братів повернутися до віри їхнього патріарха Легія. Сини Мосії виявляли таку ж саму любов, проповідуючи євангелію нащадкам Легія.

Господь дав нам можливість відчувати любов у сім'ях, які можуть залишатися разом навіки. Молоді люди в Церкві у наш час відчувають, як їхні серця повертаються до їхніх сімей. Вони відшуковують імена родичів, які не мали змоги отримати спасительні обряди в цьому житті. Вони приносять ці імена до храму. Заходячи у води хрищення, вони отримують можливість відчутти любов Господа і членів сім'ї, за яких вони виконують вікарні обряди.

Я й досі пам'ятаю, з якою любов'ю в голосі моя кузина, яка телефонувала мені, сказала: “Наша мама померла, і тітоньці Мід було б приємно, щоб ми вас повідомили”.

Ті з вас, хто виконує обряди для родичів, виявляють свою любов, як і сини Мосії та пророк Нефій. Як і вони, ви відчете радість за тих, хто прийняв ваше приношення. Ви також можете сподіватися на подібне відчуття великого задоволення, яке мав Аммон, який сказав про своє місіонерське служіння серед далеких родичів:

“Тому давайте пишатися, так, ми будемо пишатися Господом; так, ми будемо втішатися, бо наша радість повна; так, ми будемо уславлявати нашого Бога завжди. Слухайте, хто може занадто багато пишатися Господом? Так, хто може сказати надто багато про Його велику силу, і про Його милість, і про Його довготерпіння щодо дітей людських? Слухайте, я кажу вам, я не можу висловити й найменшої частки того, що я відчуваю” (Алма 26:16).

Я свідчу, що почуття любові, яку ви виявляєте своїм членам сім'ї—де б вони не жили—є виповненням обіцяння, що Ілля прийде. Він уже прийшов. Серця дітей повертаються до батьків, а серця батьків повертаються до дітей (див. Малахія 4:5–6; Джозеф Сміт—Історія 1:38–39). Коли ви відчуваєте спонукання знаходити імена предків і приносити їх до храму, ви спостерігаєте у своєму житті виповнення того пророцтва.

Яке благословення жити в час, коли виповнюється обіцяння про

те, що серця повернуться. Мілдред Бенніон Айрінг відчувала ту необхідність у своєму серці. Вона любила сім'ю свого брата і виявляла

свою любов до них. Вони відчували, що їхні серця повертаються в любові до тітоньки Мід, тому що знали про її любов до них. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Разом з тими, кого відвідуєте, ви можете прочитати пророцтва про дух Іллі (див. Малахія 4:5–6; Джозеф Сміт—Історія 1:38–39). Обговоріть, як можна долучитися до сімейної історії, застосовуючи такі засоби, як індексування, фотографування і створення блогу. Якщо ті, кого ви відвідуєте, не знають про [FamilySearch.org](https://www.familysearch.org), ви можете присвятити певний час, щоб показати їм це.

Більше дізнатися про бабусю

Джевелін Картер

Щоб виконати один з проєктів за програмою Товариства молодих жінок, я погодилася допомогти моїй бабусі шукати родичів, переглядаючи мікрофільми в центрі сімейної історії в Месі, штат Аризона, США. Коли ми сиділи разом і шукали родичів, я почала розміркову-

вати: “Чи дійсно я багато знаю про свою бабусю, яка сидить поруч зі мною?”

Ми знайшли багато родичів, підготували інформацію про них і пішли до храму Меса, в Аризоні, щоб виконати для них хрищення і конфірмацію. Невдовзі після того бабуся вручила мені оформлену у вигляді книги свою сімейну історію.

Оскільки бабуся потерпає від ревматоїдного артриту, їй важко друкувати. Мені подобається допомагати їй на комп'ютері. Разом ми записуємо історії її життя, створюючи для всієї сім'ї духовний спадок. Мені подобається долучатися до її життя і дізнаватися так багато про історію Церкви, коли ми разом працюємо над цими проєктами.

Автор живе в штаті Вірджинія, США.

ДІТИ

В сім'ї любов

*Посміхнуться небеса,
Бо в сім'ї любов
І зимою нам весна,
Бо в сім'ї любов
("В сім'ї любов", Гімни, № 183).*

Небесний Батько хоче, щоб ми любили свої сім'ї, бо це зробить нас щасливими. Чим більше ми служимо своїм сім'ям, тим більше будемо любити Небесного Батька і членів своєї сім'ї.

Намалюй серця, подібні до цього, на аркуші паперу і виріж їх. Напиши приємні слова або намалюй на них малюнки і непомітно підклади їх членам своєї сім'ї. Побачиш, яку радість це їм принесе!

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння життя і місії Спасителя зміцнить вашу віру в Нього і благословить тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Щоб знайти більш докладну інформацію, зверніться до reliefsociety.lds.org.

Божественна місія Ісуса Христа: Заступник

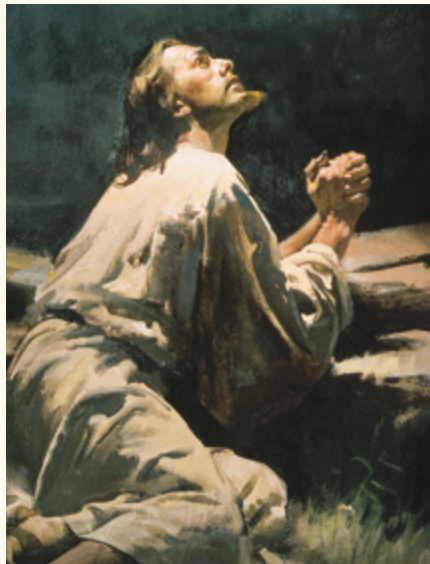
Це одне з серії послань візитного вчителювання, де буде розповідатися про різні аспекти місії Спасителя.

Ісус Христос—наш Заступник перед Батьком. Слово *заступник* в англійській мові має латинський корінь і означає “той, хто клопочеться про іншого”¹. Спаситель клопочеться про нас, виявляючи розуміння, справедливість і милість. Знання про це може сповнювати нас любов’ю і вдячністю за Його Спокуту.

“Послухайте [Ісуса Христа], Хто є заступником перед Батьком, Хто захищає вашу справу перед Ним—

Кажучи: Батьку, подивись на страждання і смерть Того, Хто не вчинив ніякого гріха, Кого Ти так уподобав; подивись на кров Твого Сина, яку було пролито, кров Того, Кого Ти віддав, щоб Тебе було прославлено;

Отже, Батьку, помилуй цих Моїх братів, які вірять у Моє ім’я, щоб вони могли прийти до Мене і мати вічне життя” (УЗ 45:3–5).

Про Христа як нашого Заступника старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Для мене велике значення має ось що: я можу в будь-яку мить і за будь-яких обставин в молитві наблизитися до трону милості, мій Небесний Батько почує моє благання, мій Заступник, Той, який без гріха і Чия кров пролилася, буде клопотатися про мою справу”².

Додаткові вірші з Писань

Мосія15:8–9; Мороній7:28; Учення і Завіти 29:5; 110:4

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Рассел М., Нельсон, “Jesus Christ—Our Master and More” (Brigham Young University fireside, Feb. 2, 1992), 4; speeches.byu.edu.
2. Д. Тодд Крістофферсон, “I Know in Whom I Have Trusted”, *Ensign*, May 1993, 83.
3. Див. також *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 185.

Віра, сім’я, допомога

З Писань

Упродовж всієї історії Господньої Церкви жінки-послідовниці Ісуса Христа наслідували Його приклад. Естер була вірною і відважною. Її двоюрідний брат Мордехай надіслав їй примірник царського указу про те, що юдеїв хочуть знищити, і дав їй завдання “просити перед [царем] обличчям за її народ”. Він додав: “А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства!” (Естер 4:8, 14).

Незважаючи на небезпеку, Естер погодилася: “І так прийду до царя, хоч це не буде за законом. А якщо загину, то загину” (Естер 4:16).

Потім Естер смиренно розмовляла з царем і “впала вона перед його ногами, і плакала та благала його, ... щоб були повернені ті листи ... повигублювати юдеїв”. Вона додала: “Як я могла б дивитися на загибель роду свого?” (див. Естер 8:3, 5–6). Серце царя пом’якшилося і він задовольнив її прохання³.

Обміркуйте

Як заступництво Ісуса Христа може надихати нас на виявлення милості та прощення іншим людям?

БЛОКНОТ КОНФЕРЕНЦІЇ, КВІТЕНЬ 2014 Р.

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали квітневої генеральної конференції 2014 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ДОКТРИНАЛЬНІ АКЦЕНТИ

Шлюб і цнотливість

“[Нещодавно] Перше Президентство і Кворум дванадцятьох опублікували листа до провідників Церкви по всьому світу. У ньому, зокрема, сказано: “Зміни в цивільному праві не змінюють і справді не можуть змінити морального закону, встановленого Богом. Бог очікує, що ми будемо підтримувати і виконувати Його заповіді незалежно від суперечливих думок або тенденцій у суспільстві. Його закон цнотливості є зрозумілим: сексуальні стосунки є допустимими лише між чоловіком і жінкою, які є законно одруженими як чоловік і дружина”.

І хоч світ відходить від Господнього закону цнотливості, ми від нього не відходимо. ...

Незважаючи на те, що багато

урядів та людей, які мають добрі наміри, по-новому визначили суть шлюбу, Господь цього не зробив. Від самого початку Бог встановив шлюб між чоловіком і жінкою— Адамом і Євою. Він визначив цілі шлюбу, які сягають набагато вище особистих задовольень і досягнень дорослих, і цілі ці набагато важливіші: створювати ідеальні умови для народження, виховання і навчання дітей. Сім'ї—це небесний скарб”.

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Духовні вихори”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 19.

Старійшина Андерсен обговорює, як справлятися з запитаннями і побоюваннями, коли йдеться про складні теми, на lds.org/go/andersen714.

ПРОРОЧЕ ОБІЦЯННЯ

Сміливість

“Аби нам приймати правильні рішення, необхідна сміливість—сміливість, коли треба сказати “ні”, сміливість сказати “так”, коли це є прийнятним, сміливість робити те, що є правильним, бо це є правильно. ...

Внутрішня сміливість виявляється і в тому, щоб робити правильно, навіть, коли нам може бути страшно; щоб захищати свої переконання, ризикуючи бути осміяними; щоб дотримуватися своїх переконань, навіть коли це загрожує втратою друзів або соціального статусу. ...

Рухаючись вперед, стараючись жити так, як нам належить, ми справді отримуємо допомогу від Господа і зможемо знайти втішення в Його словах”.

Президент Томас С. Монсон, “Будь сильним та відважним”, *Ліягона*, трав. 2014, сс. 66, 67, 69.

На сайті lds.org/go/monson2714 навчайтеся від Президента Монсона, як ми можемо розвивати відвагу.

Прискорення роботи зі спасіння

Деякі найважливіші теми згадувалися кількома промовцями на генеральній конференції. Ось що сказали три промовці стосовно прискорення роботи зі спасіння:

- “Яким би гарним не було ваше [місіонерське] послання, у вас може не бути шансу поділитися ним, якщо постійно і наполегливо не тримати питання на контролі”¹—старійшина М. Рассел Баллард. Дізнайтеся більше про запрошення старійшини Балларда на сайті lds.org/go/ballard714.
- “Храм у Гілберті, Аризона, ... став 142-м діючим храмом Церкви. ... Коли будівництво всіх храмів, про початок

яких було оголошено раніше, буде завершено, ми матимемо 170 діючих храмів по всьому світу”²—Президент Томас С. Монсон. Дізнайтеся більше на сайті lds.org/go/monson714.

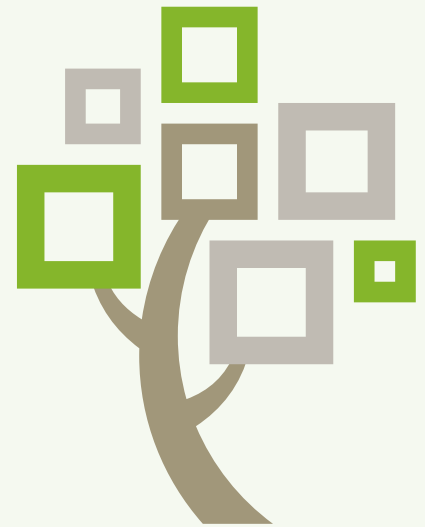
- “Нам належить “відкласти те, що від цього світу, ... і припада[ти] до [наших] завітів” [УЗ 25:10, 13], прийти до Христа і йти за Ним. Саме це роблять учні!”³—Лінда К. Бертон. Дивіться виступ сестри Бертон на сайті lds.org/go/burton714.

ПОСИЛАННЯ

1. “Контроль”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 78.
2. “Вітаємо на конференції”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 4.
3. “Потрібні: руки і серця для прискорення роботи”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 122.

Щоб прочитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

ЯК ПРОВОДИТИ “ЗБОРИ, ПРИСВЯЧЕНІ ПРОГРАМІ FAMILY TREE”

“Нарешті у нас є вчення, храми й технології, щоб сім’ї виконували цю славетну роботу зі спасіння. Я [запрошую кожну сім’ю] проводити “Збори, присвячені програмі Family Tree”. І це потрібно робити часто”.

—Старійшина Квентін Л. Кук, “Коріння і віти”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 47.

1. Зберіться всією сім’єю і поділіться історіями, фотографіями і сімейними реліквіями.
2. Завантажте історії та фото на Family Tree й поєднайте оригінальні документи з родичами, (яких вони стосуються).
3. Визначте, за кого з родичів треба провести храмові обряди, і дайте завдання членам сім’ї.

Пошукайте на сайті lds.org/go/cook714 інші способи того, як, за словами старійшини Кука, ми можемо отримувати благословення, досліджуючи сімейну історію.

МИ НАВЧАЄМО СИЛОЮ СВЯТОГО ДУХА

Ми віримо, що навчати євангелії Ісуса Христа силою Святого Духа є важливою складовою Божої роботи зі спасіння. Ефективне навчання допомагає людям зростати у вірі та бажанні жити за євангелією. Навчання може відбуватися в багатьох ситуаціях, наприклад, під час проведення уроків і виступів у церкві. Але ми також навчаємо, коли обговорюємо Писання з сім'єю або коли пояснюємо сусідові, що таке священство.

“Вчителі цієї Церкви мають навчати принципам Моєї євангелії, які є в Біблії і Книзі Мормона, в якій є повнота євангелії.

І вони мають пильнувати, щоб виконувати завіти й церковні уложення, в яких мають бути їхні навчання, як буде їх спрямовано Духом.

“І Дух буде дано вам молитвою віри; і якщо ви не отримаєте Духа, ви не будете навчати” (УЗ 42:12–14).

Розгляньте такі чотири принципи ефективного навчання:

- **Любіть тих, кого навчаєте.** Познайомтеся з ними. З молитвою обдумуйте їхні потреби під час підготовки до навчання. Намагайтеся використовувати багато навчальних методів: різні методи підходять різним людям (див. деякі ідеї справа).
- **Навчайте через Духа.** Нефій казав: “Коли людина говорить силою Святого Духа, сила Святого Духа доносить це до серцець дітей людських” (2 Нефій 33:1). Коли ви навчаєте, ви можете запрошувати вплив Духа, складаючи свідчення і застосовуючи Писання та вчення пророків останніх днів. Моліться, щоб мати провід Святого Духа, коли ви готуетесь навчати. Через натхнення Він дасть вам зрозуміти, як навчати найкраще.
- **Навчайте доктрині.** Затвержені навчальні матеріали Церкви, такі як Писання, промови з генеральних конференцій та посібники, містять вчення—вічні істини від Бога.

- **Спонукайте учнів навчатися старанно.** Під час викладання пам'ятайте, що ті, хто слухають, відповідальні за своє навчання. Заохочуйте їх ставити запитання, ділитися думками на обговорювану тему і розмірковувати, як вони можуть жити за євангельськими принципами. Їхнє свідчення про ці принципи зростатиме, якщо вони житимуть за ними (див. Іван 7:17).

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) казав про важливість хорошого викладання: “Вічне життя настане лише тоді, коли чоловіків і жінок будуть *навчати настільки ефективно*, що вони змінять і дисциплінують своє життя. Людей неможливо змусити до праведності або силою притягнути на небеса. Їх треба вести, а це означає навчати (цитовано з Джеффрі Р. Холланд, “Учитель, що прийшов від Бога,” *Ліягона*, червень 1998, с. 25). ■

Більш докладну інформацію можна знайти в Ученні і Завітах 50:13–22; Довіднику 2: Керування Церквою (2010), 5.5.4.

Ось кілька навчальних прийомів, що допоможуть вам залучати людей, які мають різну здатність навчатися:

Грайте або співайте священну музику. Гімни та пісні Початкового товариства можуть навчати доктрині та запрошувати Дух Господа.

Розповідайте надихаючі історії та приклади, у тому числі історії з Писань та особистого життя.

Ставте запитання, які заохочують тих, кого ви навчаєте, ділитися думками та почуттями.

Показуйте малюнки та предмети. Євангельські принципи можна порівнювати з насінням, камінцями та іншими знайомими предметами.

Свідчіть про принципи євангелії, яких ви навчаєте. Свідчення запрошує Святого Духа свідчити про істину.

КЕРУВАТИ ЗА ВЗІРЦЕМ СПАСИТЕЛЯ

Райян Карп

Співробітник редакції церковних журналів

Існує разюча відмінність між найгіршими провідниками у світі й досконалим провідником—Спасителем світу. Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) казав: “Ті провідники в історії, які найбільш трагічним чином вплинули на людство, були трагічними саме тому, що їм найбільше не вистачало якостей, притаманних Чоловікові з Галілеї. Там, де Ісус був безкорисливим, вони були егоїстичними. Там, де Ісус намагався дати волю, вони намагалися встановити контроль. Там, де Ісус намагався служити, вони найбільше переймалися своїм суспільним становищем. Там, де Ісус щиро допомагав іншим, вони переймалися лише особистими потребами і бажаннями. Там, де Ісус допомагав своїм учням розвиватися, вони прагнули маніпулювати смертними. Там, де Ісус виявляв справедливість, врівноважену співчуттям, вони так часто поводитися з жорсткою несправедливістю”¹.

Щоб бути успішними провідниками в Господній Церкві, ми повинні наслідувати Його приклад. Наступні ідеї допоможуть нам стати більш схожими на Спасителя у своєму провідництві.

Провідники, подібні до Христа, служать з “оком, єдиноспрямованим до слави Бога” (УЗ 4:5), прагнучи виконувати волю Небесного Батька. Спаситель сказав: “Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити

свою, але волю Того, Хто послав Мене” (Іван 6:38).

Провідники, які наслідують Христа, не покладаються на “рамено плоті” (2 Нефій 4:34). Вони смиренно моляться, щоб отримати скерування. Вони чекають на відповідь Господа і прагнуть виконувати Його роботу у визначений Ним час і визначений Ним спосіб, а не покладаються на свої таланти і здібності.

Подібні до Христа провідники не прагнуть посад у Церкві; вони розцінюють покликання як можливість служити, а не просування по

кар’єрі. А звільнення від покликання вони не розцінюють як пониження. Звільнення є невід’ємною складовою будь-якого покликання.

Провідники, подібні до Христа, є служителями; вони допомагають, навчають і заохочують тих, кому служать. Вони прагнуть благословляти інших, як це робив Спаситель: “Він не робить нічого, крім того, що на благо світові” (2 Нефій 26:24). Вони вважають себе представниками Господа, які допомагають іншим повернутися до Нього.

Подібні до Христа провідники

“АЛЕ В МЕНЕ НЕМАЄ ДОСВІДУ КЕРІВНИЦТВА ЛЮДЬМИ!”

Не переймайтеся, якщо у вас ще немає достатнього досвіду. Вас було покликано за натхненням людиною, яка має повноваження (див. Уложення віри 1:5). Господь бачить, якими ви можете стати. Ваше покликання керівником може стати можливістю для розвитку ваших сильних якостей і подолання слабкостей.

У бізнесі та в інших організаціях освіта провідника і його досвід найчастіше є ключовими показниками, але Господь діє в інший спосіб. Президент Лоренцо Сноу (1814–1901) навчав: “Апостоли, яких покликав Бог, яких покликав Ісус, ... не були освіченими; вони не були обізнаними в науках, вони не займали високого становища в Юдеї—вони були бідними й неосвіченими, займалися в житті простою працею. ... Отже, Господь таки діє по-іншому. Він покликає не так, як покликають люди”¹. На щастя, кого Господь покликає, того Він робить спроможним!²

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу* (2012), с. 158.
2. Див. Thomas S. Monson, “Duty Calls,” *Liahona*, July 1996, 42.

ПРОВІДНИКАМ, ЯКІ ДАЮТЬ ПОРАДУ ЧЛЕНАМ ЦЕРКВИ

Під час зустрічі з членами Церкви, які потребують вашої допомоги, може бути так, що вони захочуть, аби ви вирішили їхні проблеми за них. Але в цьому разі ви позбавите їх особистого зростання. Вони можуть приходити з надією негайно знайти вирішення питань, але часто розв'язання їхніх проблем потребує певного часу. Такими є поширені труднощі. Наступні запитання, запропоновані провідниками священства, можуть допомогти вам давати поради членам Церкви:

- Чи надаєте ви пораду і допомогу членам Церкви у такий спосіб, що відповідальність за подолання труднощів лягає на їхні плечі?
- Чи скеровуєте ви членів Церкви таким чином, щоб вони самостійно шукали відповіді?
- Чи цікавитеся ви тим, як вони виконують завдання, на які погодилися?
- Чи допомагаєте ви їм знаходити ресурси для вирішення їхніх проблем?
- Чи заохочуєте ви їх звертатися до Господа?
- Чи є ваша порада спонуканням для розвитку членів Церкви?

Звичайно ж, усі ситуації різні, тому важливо дослухатися до підказок Духа. Якщо ви служите з любов'ю, терпінням і чутливі до Духа, то матимете хороші результати.

допомагають іншим розвиватися. Президент Кімбол також навчав: "Ісус достатньо довіряє своїм послідовникам, доручаючи їм Свою роботу, аби вони могли зростати. Це один з найбільших уроків провідництва. Якщо ми нехтуємо людьми заради того, щоб завдання було виконано швидше і ефективніше, то воно може бути добре виконано, але без зростання і розвитку підлеглих, що є дуже важливим. ...

Ісус давав людям істини і завдання, які відповідали їхнім здібностям. Він

не навантажував їх більше, ніж їм було під силу, але доручав достатньо, щоб напружити духовні сили"².

Пророк Джозеф Сміт описував, як йому вдавалося так добре керувати людьми: "Я навчав їх правильних принципів, а вони керують собою"³. У цьому полягає суть Господнього підходу до керівництва. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Spencer W. Kimball, "Jesus: The Perfect Leader", *Ensign*, Aug. 1979, 7.
2. Spencer W. Kimball, "Jesus: The Perfect Leader", 6.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 286.

ІЛЛЯ

“Ілля був одним з найвеличніших пророків, і Господь наділив його силою запечатування”¹.—Президент Джозеф Філдінг Сміт (1876–1972)

Я був пророком у Північному царстві Ізраїля². Через злочестивість ізраїльтян я запечатав небеса, щоб не було дощу, що викликало голод на землі. Впродовж засухи я жив біля потоку, і круки приносили мені їжу, але потім потік висох³.

Господь наказав мені йти до вдови, яка жила в Сарепті, і вона мала мене нагодувати. Коли я побачив її, вона збирала хмиз, щоб приготувати останню страву для себе і для сина. Я сказав їй, що якщо вона спочатку нагодує мене, “дзбанок муки не скінчиться і не забракне в горнятї олії аж до дня, як Господь дасть дощу на поверхню землі”⁴. Вона виявила віру і Господь виконав Своє обіцяння.

Поки я жив з цією сім’єю, син вдови помер. Я благав: “Господи, Боже мій, нехай вернеться душа цієї

дитини в неї!”⁵ Господь почув моє благання, і її син ожив⁶.

Пізніше я показав народові Ізраїля Божу силу, коли змагався з Вааловими священиками. Ці священики підготували жертву і весь день прикликали Ваала, щоб той послав вогонь, але вогонь не з’явився. Я збудував олтар з 12 каменів, що символізували 12 колін Ізраїля, і викопав рів навколо олтаря. Після того я наказав залити олтар і покладену на нього жертву 12 відрами води, щоб намочили дрова й наповнився рів. Я прикликав Господа, і Він послав вогонь, який поглинув жертву, олтар і воду. Після того я молився Господу, і Він відкрив небеса й пішов дощ⁷.

В кінці свого життя я не помер, але вознісся на небеса у вогненій колесниці⁸. Під час земного

служіння Христа я являвся на горі Переображення і передав ключі священства Петру, Якову та Івану⁹.

Я знову являвся в останні дні, “щоб повернути серця батьків до дітей, а дітей до батьків”, прийшовши в Кертлендський храм 3 квітня 1836 року і відновивши Джозефу Сміту й Оліверу Каудері ключі запечатувальної сили¹⁰. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, ed. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 4:193.
2. Guide to the Scriptures, “Elijah”; scriptures.lds.org.
3. Див. 1 Царів 17:1–7.
4. Див. 1 Царів 17:8–16.
5. Див. 1 Царів 17:21.
6. Див. 1 Царів 17:8–24.
7. Див. 1 Царів 18.
8. Див. 2 Царів 2:11.
9. Див. Матвій 17:3; Путівник по Писаннях, “Переображення”; scriptures.lds.org.
10. Див. Учення і Завіти 110:13–16.

ПРАЦЯ І САМОСТІЙНІСТЬ

Коли молодь і діти вчаться працювати наполегливо і бути самостійними, вони готуються “зробити свій внесок у світ, в якому [вони] жив[уть]” (*Заради зміцнення молоді* [2011], с. 40).

На сторінках 56–57 цього номера Рендалл А. Рідд, другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків, ділиться тим, що він дізнався під час будівельних робіт, які виконував разом з батьком. Він обговорює, чому важливо наполегливо працювати, мати позитивне ставлення і будувати Господнє царство. Брат Рідд нагадує нам: “То кому ж необхідно працювати? Всім нам! Робота є матір’ю самозабезпеченості, досягнень і радості в цьому житті. Якщо ви з радістю працюєте, всі навколо вас пожинатимуть щедрий врожай з того насіння, що ви посіяли”.

Рекомендації для навчання молоді

- У брошурі *Заради зміцнення молоді* сказано: “Ставте для себе високі цілі і будьте готові старанно працювати над їхнім досягненням” (с. 40). Разом з дітьми ви можете переглянути відеоматеріали мормонських послань для молоді “Робота, що триває” (див. відео з серії “Шлюб і сім’я” на сайті [\[follow-me\]\(#\)\). Потім працюйте разом над встановленням певних цілей і складіть план того, як досягнути їх.](http://mormonchannel.org/come-

</div>
<div data-bbox=)

- Працювати набагато легше, якщо у нас є позитивне ставлення. Почитайте статтю “Труби і брудні черевики” на сторінках 58–59 цього номера й обговоріть, як ставлення впливає на вашу роботу.
- “Різновидом лінощів є надмірне проведення часу за заняттями, які утримують вас від продуктивної праці; це стосується користування Інтернетом, захоплення відеоіграми та перегляду телевізора” (*Заради зміцнення молоді*, с. 40). Запитайте своїх дітей про переваги і небезпеки Інтернету, відеоігор і телевізора. Коли ці засоби перетворюються на відволікання? Які благословення приходять завдяки продуктивній роботі? Ви можете допомогти відчути ці благословення своїм дітям, попросивши їх відкласти на деякий час свої електронні пристрої та попрацювавши разом над якимось проектом.

Рекомендації для навчання дітей

- Місіонерська робота—це важка робота, тому діти, навчившись бути самостійними, зможуть

УРИВКИ З ПИСАНЬ НА ЦЮ ТЕМУ:

Ісаїя 55:2

2 Нефій 5:17, 27

Мосія 4:16–21

Учення і Завіти 58:26–29.

Джозеф Сміт—Історія 1:55

підготуватися до цієї роботи. Разом з дітьми складіть перелік роботи в домі, яку місіонерам необхідно вміти виконувати (наприклад: прання, приготування їжі і прибирання). Потім виконайте разом якісь із цих робіт.

- У своїй статті брат Рідд нагадує нам, що “найважливіша робота—це Божа робота”. Як ваша сім’я може просувати роботу Господа? Подумайте, який захід ви можете провести разом, щоб допомогти іншим наблизитися до Христа.
- Складовою самостійності є вміння розпоряджатися фінансами. Навчіть своїх дітей принципам складання бюджету і важливості внесення до бюджету графі “Десятина”. ■

ЦЕРКОВНІ НОВИНИ

Відвідайте news.lds.org, щоб дізнатися більше про церковні новини та події.

Благодійній організації СОД приділяється особлива увага під час зборів Організації Об'єднаних Націй

Робота Благодійної організації СОД стала предметом недавнього групового обговорення у штаб-квартирі Організації Об'єднаних Націй в Нью-Йорку, США. Збори, присвячені темі: “Відкрити мормонізм і його роль у гуманітарній допомозі”, входили в низку спонсорованих неурядовими організаціями заходів “Зосереджуватися на вірі” підрозділу департаменту ООН з публічної інформації.

“Мета цих заходів—забезпечити ширше розуміння того, як різноманітні релігійні системи розділяють спільні основоположні принципи, як-от: толерантність, взаємоповага між різними людьми та зобов'язання вирішувати питання мирним шляхом”,—пояснив ведучий групового обговорення Феліпе К'єпо, асистент відділу публічної інформації при ООН, який є членом Церкви з Іспанії.

“Турбота про бідних є основним обов'язком всіх, хто шанує Бога і ставиться до всіх, як до братів і сестер—служить, надихає, благословляє і полегшує страждання незалежно від релігійних переконань, соціальної філософії, національності, племені, статі або походження”,—сказала Шерон Юбенк, директор Благодійної організації

СОД, яка брала участь в обговоренні.

У своєму виступі вона також назвала проголошену мету Благодійної організації СОД: полегшувати страждання, заохочувати до самозабезпечення і надавати сім'ям всіх національностей можливості служити. За її словами, ключовими ініціативами організації є такі: забезпечення чистою водою, реанімація новонароджених, лікування зору, забезпечення інвалідними візками, імунізація, забезпечення продуктами харчування і допомога під час надзвичайних ситуацій.

Іншими святими останніх днів, які брали участь у зборах, були Ахмад С. Корбітт, директор церковного офісу в Нью-Йорку з питань зв'язків з громадськістю та міжнародних відносин, та Джон Ф. (Філ) Колтон, який служить зі своєю дружиною, Барбарою, в якості представника Благодійної організації СОД при ООН.

Брат Корбітт сказав, що “серед всіх світових релігій є люди доброї волі”, наголосивши на важливості працювати разом. Брат Колтон пояснив, яку саме допомогу надавала Благодійна організація СОД близько двом мільйонам людей у 132 країнах протягом 2013 р. ■

Представники Церкви беруть участь у груповому обговоренні при Організації Об'єднаних Націй.

ПОКЛИКАНО СЛУЖИТИ НОВИХ ПРЕЗИДЕНТІВ МІСІЙ

Перше Президентство покликало 122 нових президентів місій і їхні подружжя, щоб служити в призначених їм місцевостях з липня 2014 р.

ПРОВІДНИКИ ВТІШАЮТЬ І ПІДТРИМУЮТЬ ЛЮДЕЙ НА ФІЛІППІНАХ

У лютому, через 100 днів після того, як тайфун Хайян спустошив місто Таклобан, сестра Лінда К. Бертон, генеральний президент Товариства допомоги, і сестра Керол Ф. Мак-Конкі, перший радник в генеральному президентстві Товариства молодих жінок, приїхали в зону, що постраждала від стихійного лиха, аби запропонувати підтримку і вітху.

“Я знала, що маю обійняти тих сестер”, — сказала сестра Бертон. “Я знала, що не могла зробити чогось більшого, однак розуміла, що маю прийхати в Таклобан і обійняти тих людей, яких могла”.

Тайфун Хайян знищив більш як 1,1 мільйона домівок у центральній частині Філіппін, забравши життя більш як 6100 людей, включаючи 42 святих останніх днів. Після урагану Церква відправила речі першої потреби і співпрацювала з місцевими і міжнародними організаціями, щоб допомогти продуктами харчування, надати притулок, засоби для очищення води, допомогти ліквідувати руїни та задовольнити інші нагальні потреби.

І сестра Бертон, і сестра Мак-Конкі, розповіли, що вони бачили надію і оптимізм серед святих, які відбудовували свої домівки і зміцнювали свої свідчення, служачи одне одному.

Сестра Керол Ф. Мак-Конкі відвідує дітей в центрі колу міста Таклобан, Філіппіни.

Старійшина Джеффри Р. Холланд звертається до членів Церкви в Тайвані.

Апостоли священнослужать багатьом народам

Члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів продовжують виконувати священнослужіння від імені Церкви по всьому світу. Серед нещодавніх завдань були такі:

- Старійшина Рассел М. Нельсон і старійшина Ніл Л. Андерсен дали пораду і настанови святим в Австралії, Новій Зеландії, Французькій Полінезії, Фіджі, Новій Каледонії, Тонга та Папуа–Новій Гвінеї. Старійшина Нельсон розповів про необхідність зміцнювати сім'ї, а старійшина Андерсен нагадав членам Церкви бути в доброму гуморі. Виконуючи окреме завдання, старійшина Андерсен зустрівся з членами Церкви і провідниками громад певних місцевостей Філіппін, спустошених землетрусами і тропічними ураганами.
- Старійшина Даллін Х. Оукс освятив Центр підготовки місіонерів у Мехіко. Він заохотив місіонерів старанно навчатися і присвячувати себе Господу.
- Старійшина М. Рассел Баллард сказав святим у Південній території Південної

- Америци, що “день синів і дочок Легія переживає свій розквіт”, бо зараз у Південній Америці налічується 4,5 мільйона членів Церкви і 14 храмів. Це є виповненням пророцтва, зробленого його дідом, старійшиною Мелвіном Дж. Баллардом (1873–1939), що Південна Америка стане великою силою в Церкві.
- Старійшина Джеффри Р. Холланд заохотив членів Церкви в Тайвані та Гонконзі зробити храм частиною свого життя, відвідуючи його якомога частіше.
- Старійшина Девід А. Беднар нагадав святим останніх днів в Уганді, що вони є піонерами в розбудові Церкви в їхній країні. Він нагадав членам Церкви в Кенії про важливість завжди виявляти любов у сім'ї.
- Старійшина Квентін А. Кук навчав членів Церкви в Центральній Америці про важливість служити Богові, одне одному та їхнім ближнім.

Щоб більше дізнатися про священнослужіння апостолів, відвідайте lds.org/prophets-and-apostles. ■

ЦЕРКВА В Бразилії

МАЙБУТНЄ
НАРЕШТІ НАСТАЛО

Марк Л. Гровер

Професор з питань дослідження Латинської Америки в Університеті
Бригама Янга, зараз на пенсії

І за розмірами, і за населенням Бразилія посідає п'яте місце у світі. Але 100 років тому країна не була такою густозаселеною, і небагато людей усвідомлювали, якими величезними природними багатствами вона володіє: тропічний клімат, родюча земля і багато корисних копалин та водних ресурсів.

Макс і Амалія Запф зацікавилися Бразилією і вирішили туди переселитися. Вони приєдналися до Церкви в Німеччині в 1908 році та іммігрували до Бразилії у березні 1913 року. Коли ці перші члени Церкви, про яких нам відомо, оселилися в Бразилії, вони були в захопленні від країни з такими великими перспективами. Однак Церква ще не була заснована в Південній Америці, і Макс з Амалією невдовзі зрозуміли, як їм самотньо, оскільки вони не мали можливості ходити до церкви і спілкуватися з іншими членами Церкви¹.

Після 10 років життя у Бразилії Макс і Амалія Запф дізналися про ще одного вірного члена Церкви—Августу Ліппельт,—яка в 1923 році емігрувала до південного бразильського штату Санта Катаріна з Німеччини разом з чотирма дітьми та чоловіком, який не був членом Церкви. Запфи переїхали до Санта Катаріни, щоб бути ближче до Ліппельтів.

Через два роки в Буенос-Айресі, Аргентина, було відкрито Південноамериканську місію. Другий президент місії, К. Б. Рейнхольд Стооф, також німець, відчув натхнення встановити Церкву серед великої кількості іммігрантів з Німеччини, які мешкали на півдні Бразилії. У 1928 році він призначив двох місіонерів—Вільяма Фреда Хайнца і Еміля А. Дж. Шнайдера—до Жоїнівілья, міста, де мешкало багато іммігрантів з Німеччини. У 1930 році президент Стооф відвідав Запфів та Ліппельтів і організував філію, де обидві сім'ї нарешті могли відвідувати церкву та причащатися.

Наскільки все змінилося за 100 років! До приїзду Запфів у 1913 році в Бразилії не було ні членів Церкви, ні місіонерів, ні самої Церкви як організації.

Ці місіонери служили в Ріо-де-Жайнеро в кінці 1930-х років, серед них Даніель Шупе, який допомагав у перекладі Книги Мормона португальською мовою.

1935 році. У Церкві до 1940 року використовувалася, головним чином, німецька мова, а потім її було змінено на португальську, яка є офіційною мовою цієї країни. Місіонери служили в багатьох містах по всій країні, поки Друга світова війна не змусила їх виїхати з неї. Після війни місіонери повернулися, і робота почалася знову.

В місті Кампінас, штат Сан-Паулу, до Церкви приєдналося кілька юнаків та дівчат і залишилися вірними. Одним з тих перших членів Церкви був Антоніо Карлос Камарго. Він приєднався до Церкви у 1947 році, зустрічався і одружився з дівчиною з Церкви, в 1954 році вступив до Університету Бригама Янга, а пізніше до Університету Юти. Разом з дружиною повернувся

ХРОНОЛОГІЯ ПОДІЙ

1928 р.: У Бразилію було направлено перших місіонерів до німецькомовного населення в Жоїнівільї

1930 р.: У Жоїнівільї було організовано першу філію

▼ *1931: У Жоїнівільї освячено перший у Південній Америці дім зборів*

► *1935: Організовано першу місію з головним офісом в Сан-Паулу*

Сьогодні у Бразилії мешкає більше мільйона святих останніх днів, завдяки чому ця країна посідає третє місце за кількістю членів Церкви (після Сполучених Штатів і Мексики). Сьогодні церковні підрозділи можна знайти в усіх штатах Бразилії та всіх найбільших містах. Нашадки Макса і Амалії насолоджуються привілеями членства в сильній і живій Церкві, яка має надзвичайну історію.

Зростатиме, як дуб

У пророцтві, проголошеному в Аргентині у 1926 році старійшиною Мелвіном Дж. Баллардом (1873–1939), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, ішлося про те, що цей регіон буде спочатку розвиватися повільно, але зростання розгорнеться на повну потужність. Він пророкував: “Робота Господа певний час просуватиметься повільно, так само як дуб повільно розвивається з жолудя. Вона не розквітне за день, як соняшник, який швидко росте, а потім в’яне”².

Небагато людей приєдналися до Церкви у перші роки існування Бразильської місії, яку було відкрито в

до Бразилії в 1963 році, щоб працювати в текстильній компанії, і був здивований зростанням Церкви. Коли він з дружиною від’їжджав у 1954 році, було лише кілька маленьких філій, очолюваних американськими місіонерами. Однак під час їхньої дев’ятирічної відсутності до Церкви приєдналося майже 16 тис. бразильців, у тому числі багато молодих сімей, серед яких були люди, здатні стати провідниками, відданими справі Церкви. Антоніо казав: “Вони були величними і благородними духами, яких Господь обрав тут, у Сан-Паулу”³.

У 1966 році, через 31 рік після відкриття Бразильської місії, в Сан-Паулу було організовано перший в Південній Америці кіл. Старійшина Спенсер В. Кімбол (1898–1985), у той час член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, організував кіл, президентом якого став Уолтер Шпет, а Антоніо його другим радником.

Лише кілька з нових провідників бачили, як функціонує кіл. Але Господь підготував Антоніо, який здобув значний досвід у Церкві в Сполучених Штатах і міг допомагати президентству колу. Провідники приходів та

філій того першого колу стали провідниками багатьох наступних колів. Їхній вплив відчувався по всій країні, коли створення колів розгорнулося прискореними темпами.

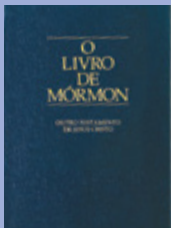
Ера зростання

Одне несподіване оголошення сприяло зростанню Церкви в Бразилії: будівництво храму. Члени Церкви знали про важливість храмів, але більшість бачила їх лише на фотографіях. Найближчі храми були у Сполучених Штатах за тисячі кілометрів від них. Президент Кімбол відвідав Бразилію в березні 1975 року і на регіональній конференції оголосив про будівництво храму

нових релігій. У той же час Президент Кімбол попросив президентів колів Бразилії встановити цілі щодо збільшення кількості бразильської молоді, покликаної до служіння на місії. Невдовзі більше половини місіонерів, які служили в Бразилії, були бразильського походження. Після місії ці колишні місіонери ставали місцевими провідниками Церкви.

Проте разом зі зростанням Церкви виникла проблема: брак досвіду у членів Церкви. Однак ця проблема дуже позитивно вирішилася: вона вимагала зростання віри та духовного провідництва членів Церкви. Наприклад, у листопаді 1992 року в Урутваяні, що в західній частині Бразилії, далеко від уже організованих

► 1939:
Книгу
Мормона
опубліковано
португальською
мовою

1954: Вперше до
країни приїжджає
Президент
Девід О. Мак-Кей

1959: Створено
другу
місію

1966: В Південній
Америці створено
перший кіл—
Бразильський
кіл в Сан-Паулу

► 1978:
Освячено
перший
храм у
Південній
Америці—в
Сан-Паулу

в Сан-Паулу. Після довгих очікувань і фінансових пожертвувань храм було побудовано в 1978 році. Члени Церкви допомагали сплачувати вартість будівництва храму через внесення пожертвувань. Багато людей продавали автомобілі, коштовності та землю, аби здобути кошти для пожертвувань.

Освяченню храму в жовтні і в листопаді 1978 року передувало одкровення про священство, отримане в червні (див. Офіційну декларацію 2). Це одкровення означало, що всі гідні члени Церкви в Бразилії могли брати участь в освяченні та благословеннях храму.

Одкровення про священство і освячення храму стали сходинкою до найвеличнішого успіху в місіонерській роботі, який будь-коли мав місце в Церкві: понад 700 тис. бразильців приєдналися до Церкви впродовж наступних двох десятиліть.

Інші події також сприяли цьому зростанню. Країна переживала важливі політичні та соціальні зміни, які сприяли тому зростанню. Багато бразильців переїжджали до великих міст, стаючи більш сприйнятливими до

колів Церкви, було організовано кіл. Коли Хосе Кандідо Феррейра душ Сантуш—вірний і загартований член Церкви—був покликаний патріархом новоствореного колу, він був стривожений. Він пояснював генеральному авторитетові: “Я не можу бути патріархом. Я не уявляю, яким він має бути. Я навіть ніколи не зустрічав патріарха і сам не маю патріаршого благословення”. Генеральний авторитет запропонував рішення. У сусідньому місті Алегрете нещодавно також було покликано патріарха—Руї Антоніо Давіла, який опинився в подібній ситуації. Двом патріархам треба було дати один одному патріаршій благословення.

Оскільки брат Сантуш отримував своє благословення від брата Давіла, він був здивований, почувши в своєму благословенні те, що стосувалося його минулого і його особистих бажань, про які той патріарх не міг знати жодним чином. Коли брат Сантуш у свою чергу промовляв благословення над головою брата Давіла, знову на очах виступили сльози, бо відбулося те ж саме. Обидва чоловіки після цього обнялися, здобувши глибоке

розуміння того, що відбулося⁴. Як ті перші патріарші благословення, так і сотні інших були дані через натхнення від Духа. Господь дарував багато таких духовних благословень у країні, де Церква мала дуже малий досвід.

Постійний фонд освіти

Брак освіти серед членів Церкви був ще одним випробуванням. Часто місіонери поверталися додому, маючи хорошу духовну підготовку, але через брак освіти вони не могли отримати достойної

програми—це спостерігати, наскільки зростає в них упевненість в собі. Вони відчувають більшу надію”⁵.

Віддані члени Церкви

Сила Церкви в Бразилії—це не лише кількість членів але і їхня відданість евангелії. Наприклад, Гелсону Піццірані, адміністратору авіаліній, який уже вийшов на пенсію, запропонували складну, але прибуткову роботу: допомагати в розробці нових авіаліній у Бразилії. У той же час його разом з дружиною Міріам покликали

◀ 1985: Старійшина Геліо Р. Камарго покликається першим генеральним авторитетом з Бразилії

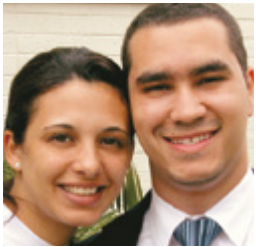
1986: Бразилія стає четвертою країною, яка нараховує більше 50 колів

1987: Створено Бразильську територію

1993: Бразилія стає третьою країною, яка має 100 колів

◀ 1997: В Сан-Паулу побудовано другий за розмірами в Церкві центр підготовки місіонерів

роботи. Рейнальдо Баррето, президент колу в Сан-Паулу, розповідав: “Знайти роботу було дуже важко. Багато місіонерів втрачало надію на покращення життя. Вони навіть втрачали духовну силу, яку здобули на місії”. Часто освіта була ключем до подолання труднощів.

Згодом заснування Постійного фонду освіти Президентом Гордоном Б. Хінклі (1910–2008) в 2001 році благословило тисячі бразильських колишніх місіонерів. Фонд надає їм можливість навчатися, внаслідок чого вони можуть отримати кращу роботу. Члени Церкви мають кращу можливість забезпечувати сім'ю та продовжувати освіту. Президент Баррето, який став адміністратором програми ПФО в Бразилії, каже: “Яке благословення бачити молодих людей, які здобувають освіту і отримують хорошу роботу, але справжній успіх

З 1999 року тисячі бразильських членів Церкви послужили своїй країні в рамках програми Руки допомоги мормонів.

очолити місію в Бразилія—столиці Бразилії. Не було навіть сумнівів, як слід вчинити. З часу хрищення у підлітковому віці вони присвятили своє життя Церкві. До укладання шлюбу брата Піццірані покликали служити президентом філії. У віці 25 років його покликали служити президентом колу і він служив у багатьох інших покликаннях, серед яких територіальний сімдесятник. Сестра Піццірані служила в покликаннях колу й приходу у Товаристві допомоги, Товаристві молодих жінок і в Початковому товаристві. Вона так висловила свої почуття стосовно благословень євангелії: “Я отримувала у житті багато благословень, оскільки намагалася жити за заповідями. За кожну заповідь, якої я

▲ 2000: Освячено храми в Ресіфе і в Порто-Алегре

2002: Освячено храм у Кампінас

2002: Програма “Руки допомоги мормонів” отримує національне визнання як один з найбільш важливих волонтерських заходів

◀ 2008: Освячено храм у Куритібі

▲ 2012: Освячено храм у Манасуї

дотримувалася, я отримувала благословення”⁶.

Після закінчення місії в Бразилія їхні плани повернутися додому довелось відкласти через короткотермінове покликання служити президентом Бразильської місії в Кампінас. Через кілька місяців відпочинку в 2013 році вони прийняли покликання служити президентом і матроною Бразильського храму в Ресіфе. Один з місіонерів, який христив брата Піццірані, нещодавно був покликаний разом зі своєю дружиною служити у храмі в Ресіфе, де місіонер і навернений служитимуть разом.

Приклад відмови від вигідної роботи заради служіння Господу, показаний сім’єю Піццірані, є вражаючим, але не унікальним серед вірних членів Церкви у Бразилії.

За 100 років, які минули з часу прибуття сім’ї Запфів, у Бразилії відбулося багато позитивних змін, хоча спостерігалися й тимчасові спади. Однак пророки, які відвідували країну, без вагань казали, що вірять в майбутнє цієї країни. Ті пророцтва здійснюються, бо за показниками економічного зростання і розвитку Бразилія посідає провідне місце у світі. Нашадки Запфів—як прямі, так

ЗРОСТАННЯ ЦЕРКВИ В БРАЗИЛІЇ

1935	1938	1948	1958	1968	1978	1988	1998	2008	2013	ЦЕРКВА В БРАЗИЛІЇ*
148	216	536	1454	31635	54410	265286	703210	1060556	1239166	Членів Церкви 1239166 Колів: 242 Місій: 32 Храмів: 6 діючих, 2 будується

* Станом на листопад 2013 р.

і ті, які пішли їхніми слідами в євангелії—пожинають плоди старанної праці й терпіння тих перших спроб посіяти насіння євангелії в цій країні. Збулася друга частина пророцтва, даного старійшиною Мелвіном Дж. Баллардом у 1926 році: “Тисячі приєднаються до Церкви на цій землі. В ній буде більше однієї місії, і вона буде серед найстійкіших у Церкві”. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Сібіла Нунс (онучка Макса і Амалії Запфів), інтерв’ю, взяте Майклом Ландоном, Куритіба, Бразилія, 30 липня 2004 р., Церковна історична бібліотека.
2. Melvin J. Ballard, in Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 100.
3. Антоніо Карлос Камарго, інтерв’ю, взяте Марком А. Гровером, Сан-Паулу, Бразилія, 27 червня 2006 р., Бібліотека Гарольда Б. Лі, с. 22.
4. Жозе Кандідо Феррейра душ Сантуш, інтерв’ю, взяте Марком А. Гровером, Ріо-Гранде-ду-Сул, Бразилія, 4 травня 2010 р. Бібліотека Гарольда Б. Лі; Руї Антоніо Давіла, інтерв’ю, взяте Марком А. Гровером, Ріо-Гранде-ду-Сул, Бразилія, 5 травня 2010 р. Бібліотека Гарольда Б. Лі.
5. Рейнальдо де Соуса Баррето, інтерв’ю, взяте Марком А. Гровером, Ріо-Гранде-ду-Сул, Бразилія, 16 червня 2006 р. Бібліотека Гарольда Б. Лі, с. 14.
6. Міріам да Сільва Суле Піццірані, інтерв’ю взяте Марком А. Гровером, Ріо-Гранде-ду-Сул, Бразилія, 21 березня 1982 р. Бібліотека Гарольда Б. Лі., с. 7.

Старійшина
Рассел М.
Нельсон
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Книга Мормона, збирання Ізраїля і Друге пришестя

Поява Книги Мормона є для всього світу матеріальним свідченням того, що Господь розпочав збирання Ізраїля і здійснює завіти, укладені з Авраамом, Ісаком і Яковом.

Розділ 5 книги *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* повністю присвячено Книзі Мормона. Цей розділ навчає, що Книга Мормона:

- Є ключовим каменем нашої релігії.
- Свідчить про Ісуса Христа.
- Доповнює Біблію.
- Відповідає на запитання, що виникають у душі.
- Наближає людей до Бога.

Усі ці твердження є абсолютно вірними, але ми їх робимо з точки зору земних істот. А як дивитися на Книгу Мормона наш Небесний Батько і Його Улюблений Син Ісус Христос?

Їхнє бачення безсумнівно визначається двома обіцаннями, які дуже давно Вони дали всім людям. Ці два обіцання взаємопов'язані, надійно задокументовані, досі зберігають свою силу і їхнє здійснення все ще попереду. Перше з давніх обіцань, даних Ними, таке: зібрати розсіяний Ізраїль. Друге—це довгоочікуване обіцання про Друге пришествя Господа.

Авраамів завіт і Дім Ізраїля

У розподіл Авраама Бог уклав завіт з батьком Авраамом стосовно того, що через його родовід всі народи будуть благословенними. Це обіцання містить також

інші важливі складові. Обіцання, які спочатку були дані Аврааму, а потім підтверджені Ісаку та Якову, включали наступне:

- Велика кількість нащадків¹.
- Успадкування певних земель².
- Насіння Авраама донесе священство до всіх народів, аби всі мали благословення через родовід Авраама³.
- Ті люди, які не є нащадками Авраама, але прийняли євангелію, стануть сіменем Авраама через усиновлення⁴.
- Спаситель світу прийде через Авраамів родовід⁵.

Багато Авраамових нащадків—коліна стародавнього Ізраїля—згодом відкинули вчення Господа і вбили пророків. Десять колін було взято в полон і виведено до

Асирії. Таким чином вони стали загубленими для літописів, які створювалися людьми, але не загубленими для Господа. Два коліна ще короткий час залишалися, але через бунт їх було взято в полон до Вавилону. Після повернення вони знайшли милість в очах Господа, але знову зреклися Його!

Розсіяння і збирання Ізраїля

Люблячий але сповнений смутку Батько розсіяв Ізраїль до далеких країв, однак Він обіцяв, що одного дня розсіяний Ізраїль знову збереться до кошари. Це обіцяння звучить з такою ж силою, як і обіцяння про розсіяння Ізраїля⁶. Ісая, наприклад, передбачав, що в останні дні Господь пошле “скороходних послів” до цих народів, які були розсіяні (Ісая18:2).

Як було пророковано, *все* буде відновлено у цьому розподілі. Отже, довгоочікуване збирання розсіяного Ізраїля повинно настати разом з цим відновленням⁷. Збирання Ізраїля взаємопов’язане з другим обіцянням,

оскільки збирання є необхідною прелюдією до Другого пришествя Господа⁸. Як бачимо, небесний план легко простежується.

Принцип збирання є одним з важливих учень Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Господь проголосив: “Я даю вам ознаку, ... що Я зберу з їхнього довгого розсіяння Мій народ, о доме Ізраїля, і встановлю знову серед них Мій Сіон” (3 Нефій 21:1).

Поява Книги Мормона є для всього світу матеріальним свідченням того, що Господь розпочав збирання Ізраїля і здійснює завіти, укладені з Авраамом, Ісаком і Яковом⁹. Ми не лише навчаємо цього принципу, але втілюємо його в життя! Ми це робимо, коли збираємо обраних Господніх по обидві сторони зависи.

Завдяки Божій милості запрошення “прийти до Христа” (Кн. Якова 1:7)¹⁰ можна поширити й на тих, хто помер без знання євангелії¹¹. Частково підготовка тих, хто живе по інший бік зависи, вимагає земних зусиль від тих, хто живе по цей бік зависи. Ми складаємо родоводи, створюємо сімейні групи й виконуємо вікарну храмову роботу, аби зібрати людей до Господа і до їхніх сімей¹².

Цей розподіл повноти часів був передбачений Богом як час для збирання і на небесах, і на землі. Апостол Павло знав, що після періоду відступництва настане відновлення. Він проголошував:

“Покайтеся ж та наверніться, щоб Він змилювався над вашими гріхами, щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього, ...

що Його небо мусить прийняти аж до часу відновлення всього, про що провіщав Бог відвіку устами всіх святих пророків Своїх!” (Дії 3:19, 21).

У наш час Петро, Яків та Іван були послані Господом, маючи “ключі [Його] царства і розподілу євангелії в останні часи; і у повноті часів”, у які Він “збер[е] разом усе в одному, і те, що на небесах, і те, що на землі” (УЗ 27:13)¹³.

Багато аспектів Авраамового завіту вже виповнилося. Спаситель світу дійсно приходив через Авраамів родовід, через Юду, сина Якова. Здавна земля для

успадкування була визначена. На карті в Біблії, виданій СОД, показано, як землю, успадковану колінами, було поділено між нащадками Рувима, Симеона, Юди, Исасара, Завулону, Дана, Нефталима, Гада, Асира, Веніямина і Йосипа (поділено між Єфремом та Манасією)¹⁴. Крім того, що Йосип успадкує частку у Святій землі, ми також дізнаємося з Книги Мормона, що західна півкуля є землею, збереженою для залишку дому Йосипа¹⁵.

Велике обіцяння того, що *всі* народи будуть благословенними через нащадків Авраама, Ісака і Якова, ще не виповнилося. Однак це обіцяння про збирання, яке переплітається з канвою всіх Писань, виповниться, і воно є таким же певним, яким було обіцяння про розсіяння Ізраїля¹⁶.

Збирання як прелюдія перед Другим пришествям

Чому це обіцяння про збирання є настільки важливим? Тому що збирання Ізраїля є необхідною підготовкою світу до Другого пришествия! А Книга Мормона є Божим знаряддям, необхідним для виконання

цих *обох* божественних цілей¹⁷.

Книга Мормона—це дар від Бога всьому світові. Це єдина книга, істинність якої засвідчив Господь¹⁸. Це—дар від Нефія, Якова, Мормона, Моронія та її натхненного перекладача пророка Джозефа Сміта, який загинув мученицькою смертю. Книга Мормона цілеспрямовано призначається залишку дому Ізраїля¹⁹.

Стосовно Другого пришествия ми знаємо, що воно “тепер уже поруч і в часі прийдешньому” (УЗ 63:53). І коли Спаситель прийде знову, це не буде таємницею²⁰. Але до того часу треба буде зробити багато роботи, аби зібрати Ізраїль і підготувати світ до славетного Другого пришествия.

Збирання Ізраїля у цьому розподілі

Завдяки Книзі Мормона ми знаємо, коли це обіцяне збирання здійсниться: “Отже, наш батько говорив не тільки про наше сім’я, але також про весь дім Ізраїлевий, вказуючи на завіт, який має здійснитися *в останні дні*; завіт, який Господь склав з нашим батьком Авраамом, кажучи: У твоєму сімені будуть благословенні усі

Святі в кожній країні мають однакове право на Господні благословення. Духовні благословення завжди будуть залежати від того, як ми живемо, а не де ми живемо.

У храмах ми отримуємо наші найважливіші й найвищі благословення, як було обіцяно Аврааму, Ісаку і Якову.

племена землі” (1 Нефій 15:18; курсив додано).

За шістсот років до народження Ісуса у Віфлеємі пророки знали, що збирання Ізраїля відбуватиметься в “останні дні”.

Для святих останніх днів шановане ім'я *Авраам* є дуже важливим. Кожен член Церкви має відношення до Авраама²¹. Господь підтвердив Авраамів завіт у наш час через пророка Джозефа Сміта²². У храмі ми отримуємо свої найважливіші та найвищі благословення, обіцяні сімені Авраама, Ісака і Якова²³.

Нам необхідно досягнути це божественне бачення. Нам необхідно знати про Авраамів завіт і зрозуміти свою відповідальність у здійсненні обіцяного збирання Ізраїля. Нам треба знати, *чому* ми маємо привілей отримувати патріарші благословення і дізнаватися, яким чином ми пов'язані зі стародавніми патріархами. Нам треба знати, що Йосип, син Якова, здобув право первородства після того, як Рувим втратив цей привілей²⁴. Йосип і його сини, Єфрем та Манасія, стали нащадками, які очолили збирання Ізраїля²⁵. Інші племена мали йти за ними.

Подумайте про тих небесних посланців, які принесли дорогоцінні ключі священства Господній відновленій Церкві. 3 квітня 1836 року, після того як Господь прийняв Кертлендський храм, прийшов Мойсей, який відновив “ключі збирання Ізраїля” (УЗ 110:11). “Після цього явився Еліас і ввірив розподіл евангелії Авраама, кажучи, що в нас і нашому сімені всі покоління після нас буде благословенно” (УЗ 110:12). Таким чином у процесі Відновлення було оновлено Авраамів завіт! Потім прийшов Ілля, який відновив ключі запечатувальної влади, як було пророковано Малахією²⁶. Ті ключі є необхідними, щоб запечатувати сім'ї зібраного Ізраїля і дати їм можливість насолоджуватися найвеличнішим з усіх благословень—благословенням вічного життя.

Яким є бачення Книги Мормона у Батька і Сина? Для Них вона є доказом пророчого покликання Джозефа Сміта. Вони вбачають в ній знаряддя, за допомогою якого люди можуть більше дізнатися про Ісуса Христа, повірити в Його евангелію і приєднатися до Його Церкви. Вони вбачають

в ній текст, що допоможе зрозуміти наш зв'язок з домом Ізраїля, про який ідеться в Біблії. Книга Мормона проголошує про наближення збирання²⁷ і є знаряддям, за допомогою якого Бог здійснює це збирання. Без Книги Мормона не було б збирання Ізраїля²⁸.

Книга Мормона містить повноту євангелії. Без Книги Мормона ми б дуже мало знали про Спокуту Ісуса Христа²⁹. Оскільки Книга Мормона навчає про Спокуту, вона допомагає нам покаятися, укладати завіти і дотримуватися їх та бути гідними обрядів спасіння та піднесення. Вона скеровує нас до храму, де ми можемо підготуватися до вічного життя.

Тут, на землі, ми можемо мати це божественне бачення в усьому, що робимо. З такої перспективи ми розуміємо, що місіонерська робота є важливою для збирання Ізраїля. Серед багатьох народів наші місіонери відшукують тих, хто належить до розсіяного Ізраїля.

Сіон існує там, де збираються праведні святі³⁰. Публікації, засоби зв'язку і збирання дають майже всім членам Церкви доступ до вчень, ключів, обрядів і благословень євангелії, незалежно від місця їхнього проживання. Щоб святим було зручно, по всьому світу побудовано 143 храми, а буде ще більше³¹.

Святі в кожній країні мають однакове право на Господні благословення. Духовна безпека завжди буде залежати від того, *як* ми живемо, а не від того *де* ми живемо.

Збирання Ізраїля—це *не* кінцева мета. Це—початок. Ціль, до якої ми прагнемо, включає ендаумент і запечатувальні обряди храму. Вона включає укладання завітних стосунків з Богом чи то напряду, чи через усиновлення, а потім перебування з Ним і з нашими сім'ями вічно. У цьому полягає слава Бога—у вічному житті Його дітей³².

Наш люблячий Небесний Батько дійсно хоче, щоб Його діти повернулися до Нього не з примусу, а за власним рішенням і після особистої підготовки. І Він хоче, щоб вони запечаталися сім'ями навічно.

Ось таким є бачення нашого Небесного Батька.

Таким є бачення Улюбленого Сина. І таке бачення ми також можемо здобути. ■

З виступу на семінарі для нових президентів місій, що проходить у Центрі підготовки місіонерів у Прово 26 червня 2013 р.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Буття 13:16; 22:17; Авраам 3:14.
2. Див. Буття 12:1, 7; Авраам 2:6.
3. Див. Авраам 2:9, 11.
4. Див. Галатам 3:26–29; Авраам 2:10.
5. Див. Буття 49:10, 24.
6. Див. Ісаїя 11:12; 22:16–18; 3 Нефій 15:20–22; Авраам 2:10–11.
7. Див. 1 Нефій 15:18; див. також титульну сторінку Книги Мормона.
8. Див. Учення і Завіти 133:8–17.
9. Див. Буття 12:2–3; 26:3–4; 35:11–12; див. також вступ до розділу в 3 Нефії 21 і 29.
10. Див. також Омній 1:26; Мороній 10:30, 32; Учення і Завіти 20:59.
11. Див. Учення і Завіти 137:5–8.
12. Див. 1 Коринтянам 15:29; 1 Петра 4:6.
13. Павло також пророкував про наші дні: “Для урядження виповнення часів, щоб усе об'єднати в Христі,—що на небі, і що на землі” (Ефессянам 1:10).
14. Див. Буття 35:23–26; 41:50–52. Коліно Левія давало народу священиків і воно ніколи не перераховувалося й не отримувало спадку. Двоє синів Йосипа—Манасія і Єфрем—отримали землю для успадкування й були зараховані до колін замість свого батька. Таким чином кількість колін залишилася незмінною - дванадцять.
15. Див. Етер 13:8; див. також Буття 49:22.
16. Див. Левит 26:44; Повторення закону 4:27–31; 28; 29; 30:1–10; Неємія 1:9; Ісаїя 11:11–12; Єремія 31:7–12; Єзекїль 37:21–22; Амос 9:14–15; Матвій 24:31; Кн. Якова 6:2. Див. також Russell M. Nelson, “The Exodus Repeated”, *Ensign*, July 1999, 6–13. Про збирання Ізраїля зокрема йдеться в Ісаїя 49–51 в Кн. Якова 5.
17. Див. Матвій 24:14; Учення і Завіти 133:17.
18. Див. Учення і Завіти 17:6.
19. Див. Мормон 7:10; 9:37; Мороній 10:31–34.
20. Див. Ісаїя 40:5.
21. Завіт можна отримати через усиновлення (див. Матвій 3:9; Лука 3:8; Галатам 4:5–7).
22. Див. Учення і Завіти 124:58; 132:31–32.
23. Див. Учення і Завіти 84:33–40; 132:19; Авраам 2:11.
24. Див. 1 Хронік 5:1.
25. Єфрем отримав первородство в Ізраїлі, щоб донести послання Відновлення всім народам і здійснювати збирання розсіяного Ізраїля (див. Єремія 31:7–9; Учення і Завіти 64:36; 133:32–34).
26. Див. Учення і Завіти 110:13–16; див. також Малахія 4:5–6.
27. Учення, що стосуються розсіяння та збирання дома Ізраїлевого, є одними з перших, які викладаються в Книзі Мормона (див. 1 Нефій 10:14).
28. Див. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), 554.
29. Слово *спокута* в будь-якій з форм з'являється лише в одному вірші Нового Завіту в Біблії короля Якова (див. Римлянам 5:11). Воно зустрічається в 24 віршах у Книзі Мормона.
30. Див. Учення і Завіти 97:21.
31. Станом на травень 2014 р.
32. Див. Мойсей 1:39.

А БУДЬ, ЯК АММОН

Цей герой з Книги Мормона сьогодні може багато чому навчити нас про місіонерську роботу й повернення до активності.

Аммон—це героїчний персонаж з Книги Мормона, відомий за своє відважне служіння, під час якого захистив отари Ламонія, ламанійського царя (див. Алма 17:25–39; 18:1–10). Історія Аммона, як і багато інших історій у Низі Мормона, може багато чому навчити нас про те, як користуватися можливостями і долати випробування, що постають перед нами у цей час.

Змістовна місія

Сюзан Е. Тарасевич з Мільвілля, шт. Нью-Джерсі, США, засвоїла певні уроки від Аммона, коли служила на місії повного дня разом зі своїм чоловіком Адольфом.

“Коли великий білий конверт з місіонерським покликанням потрапив до нашої поштової скриньки,—розповідала вона,— ми з чоловіком надзвичайно зраділи. Ми постилися і молилися про своє покликання. Не те, щоб ми переймалися, *куди* будемо призначені, але в нас було глибоке бажання отримати підтвердження, що ми будемо в змозі змістовно виконувати своє покликання.

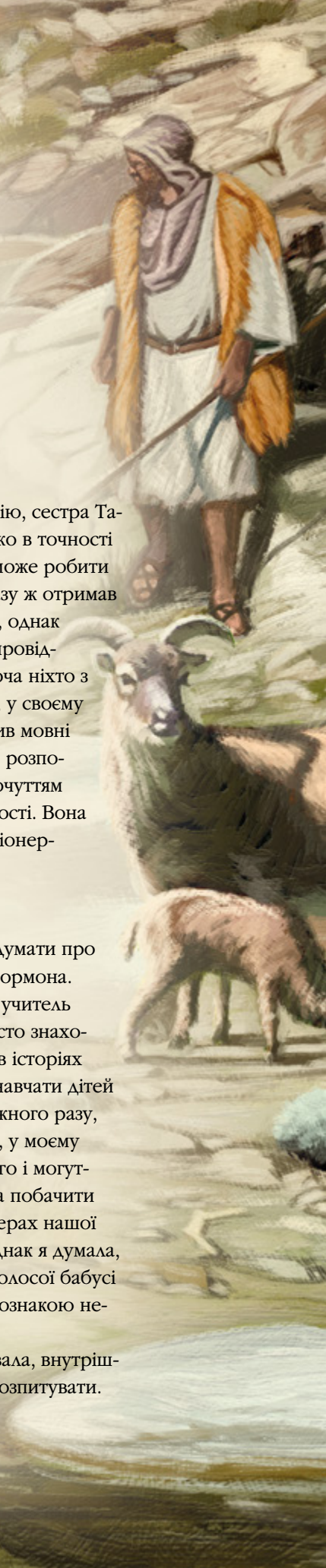
Пізніше того вечора, коли зібралися діти й онуки, ми відкрили конверт і прочитали, що нас покликано до Польської Варшавської місії. Після цього ми відчули мир у своїх серцях, який свідчив, що це призначення було дійсно для нас. Ми обоє дуже раділи”.

Однак після приїзду на місію, сестра Тарасевич побачила, що їй важко в точності зрозуміти, яким чином вона може робити свій вклад. “Мій чоловік відразу ж отримав завдання, які були нелегкими, однак сприяли його зростанню як провідника,—розповідає вона.— Хоча ніхто з нас не розмовляв польською, у своєму служінні, здається, він обходив мовні бар’єри”. З іншого боку, вона розповідає, що часто боролася з почуттям непотрібності й відокремленості. Вона сумнівалася, чи є сенс у її місіонерському служінні.

Могутні місіонери

Сестра Тарасевич почала думати про великих місіонерів з Книги Мормона. “Упродовж багатьох років як учитель Початкового товариства я часто знаходила натхнення і мотивацію в історіях про Алму і синів Мосії, щоб навчати дітей про місіонерську роботу. Кожного разу, коли я думала про місіонерів, у моєму розумі виникав образ сильного і могутнього Аммона, і я легко могла побачити в енергійних молодих місіонерах нашої місії сучасних синів Мосії. Однак я думала, що, можливо, бажання сивоволосої бабусі виконувати таку саму роль є ознакою недостатнього смирення”.

Поки вона так розмірковувала, внутрішній голос почав тихенько її розпитувати.

ЗНАЙТИ ЗАГУБЛЕНОГО

“Важливо, щоб кожен з нас поміркував, як відчуває себе той, хто заблукав, і що означає бути “духовним” пастирем, який залишить 99-х, аби знайти одного загубленого. Таким пастирям може знадобитися досвід і допомога команди пошуковців-рятувальників, але вони є, готові прийти на допомогу і йдуть поруч, щоб спасати тих, хто є безцінним в очах Бога, бо вони—Його діти”.

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Приводьте душі до Мене”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 112.

“Яким було найперше доручення Аммона?”

“Бути слугою, доглядати отари і збирати розпорошених овець”,—відповіла вона.

“Добре, тоді будь Аммоном”.

Підготовка до служіння

Ці думки розширили бачення сестри Тарасевич. “Раптом я точно зрозуміла, яким має бути моє завдання,—розповідає вона.— Я зрозуміла, що оскільки не володію знанням мови, достатнім для проповідання, багаторічний досвід, здобутий у Товаристві допомоги, підготував мене до служіння іншим—шукати, знаходити і любити тих, хто відчуває себе забутим і полишеним”.

Вона подивилася на свою місіонерську роботу іншими очима. “Я засвоїла багато способів того, як принципи, зосереджені

на Христі, можуть долати мовні бар’єри,— розповідає вона.— Я почала бачити, що можу робити, аби піклуватися про отару й збирати розсіяних овець”.

Після цього, за її словами, “життя літньої місіонерки перетворилося на чудовий час навчання і служіння, оскільки ми мали привілей бачити, як євангелія змінювала і збагачувала життя тих, хто приймав її”. Їй часто хотілося співати те, що вона називає гімном Аммона: “Але знай, моя радість повна, так моє серце наповнене по вінця радістю, і я втішуся в моєму Богові” (Алма 26:11).

Рятувати овець

Пеггі Уоллес Полл з Саут-Вебер, шт. Юта, поглибила своє духовне бачення завдяки Аммонові, коли отримала доручення навчати про спасіння і повернення

Піклуватися про кожну людину з любов’ю—це чудовий спосіб наслідувати приклад Аммона.

до активності під час навчальних зборів провідництва священства і допоміжних організацій.

“Прочитавши знайому історію про Аммона, я помітила дещо нове,—розповідає вона.— Пам’ятаєте, Аммон служить на місії серед ламанійців. Йому дано завдання піклуватися про царських овець. Разом з ним служать інші слуги, і коли вони приводять овець на водопій до вод Себуса, отари розганяють розбійники. Інші слуги налякані до смерті. Ймовірно, їхні попередники, які допустили, щоб овець було розігнано, були віддані на смерть, і тепер ці слуги впевнені, що така ж доля чекає і на них. (Див. Алма 17:25–30).

Однак Аммон бачить сприятливу ситуацію,—каже сестра Полл.— Він наказує іншим слугам бути в доброму гуморі, бо у нього є план. Прочитайте Алма 17:31–33 і ви побачите, як чітко його викладено:

1. Якогома раніше помітити, що якісь вівці загубилися.
2. “Побіг[ти] з великою поспішністю”.
3. Зібрати овець.
4. Безпечно повернути їх до отари.
5. Оточити їх, оберігати і з любов’ю жити”.

Сестра Полл розповідає, що була вражена тим, як цю історію можна застосувати до повернення до активності: “Ми можемо розглядати історію Аммона як образ провідників Церкви у наш час, які спасають розсіяних членів Церкви. Є багато мирських чинників, які, подібно до розбійників, можуть відганяти членів Церкви від доброго слова євангелії. Ми маємо бути пильними і швидко реагувати, коли одна з Його дорогоцінних душ відпадає від отари”.

Вона цитує Президента Гордона Б. Хінклі (1910–2008), який сказав: “Я буду сподіватися, я буду молитися, щоб кожен з нас... прийняв для себе рішення шукати тих, кому потрібна допомога, хто втратив надію й опинився у важкому становищі, щоб підняти їх у душі любові і привести в лоно Церкви, де сильні руки і люблячі серця зігріють їх, заспокоять, підтримають і поставлять на шлях щасливого і плідного життя¹”. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Гордон Б. Хінклі, “Reach with a Rescuing Hand”, *Ensign*, Nov. 1996, 86.

АМУЛЕК ТАКОЖ МОЖЕ НАВЧАТИ НАС

Амулек—це ще один великий герой з Книги Мормона. Він показує, якими можуть стати люди, коли вони повертаються на шлях праведності.

Заможний і знаний багатьма Амулек визнає, що у нього було свідчення про таємниці та силу Бога, але він закам’янів серцем. “Мене кликали багато разів, а я не хотів слухати; отже, я знав про це, але все-таки я не хотів знати”,—каже він (Алма 10:6; див. також вірші 4–5).

Однак Господь посилає ангела сказати Амулекові, щоб він прийняв у своєму домі Алму, який був пророком. Амулек годує Алму, і Алма благословляє та навчає Амулека і його домочадців. Потім Амулек служить разом з Алмою і стає потужним другим свідком про євангельські істини. (Див. Алма 10:7–12).

Амулек стає соратником Алми, закликаючи людей до покаяння, і проповідує євангелію з такою силою і повноваженням, що це викликає у людей здивування (див. Алма 11:46). Коли Алму і Амулека зв’язують і кидають до в’язниці, вони дивовижним чином звільняються, встановлюють церкву в Сидомі, а потім навчають євангелії по всій землі (див. Алма 14; 15; 31).

У наш час у Церкві є багато людей, подібних до Амулека, які, повернувшись до активності, зрозуміють, що Господь їх благословить і що вони можуть стати потужними свідками про істину.

ДЕСЯТЬ ПОРАД

батькам дорослої МОЛОДІ

Венді Ульріх

Професійний психолог

Коли ми з чоловіком допомагали своїм дітям переїжджати в університетський гуртожиток або привозили їх до центру підготовки місіонерів, нас охоплювало двоїсте почуття суму і полегшення, оскільки ми думали, що вони—і ми—нарешті завершили певний етап життя. Невдовзі, однак, ми зрозуміли, що здобувши новий рівень обов'язків і свободи, наші діти поставали перед новими труднощами. Хоча формально ми вже не контролювали їхнє життя, їхня потреба в нашій підтримці—підтримці іншого виду—насправді зростала.

СЬОГОДЕННІ ВИПРОБУВАННЯ

Ось кілька труднощів, з якими доросла молодь стикається у сьогоденному світі, та викликані цими труднощами питання, з якими треба справлятися батькам.

ПІЗНІШІ ШЛЮБИ. Через існуючу в суспільстві тенденцію пізніше започатковувати сім'ю, деякі представники дорослої молоді поводяться як вічні підлітки. Інші переживають, чи зможуть вони коли-небудь укласти шлюб і мати дітей. Як ми, батьки, можемо найкращим чином допомогти їм бачити вічну перспективу?

ФІНАНСОВА НЕСТАБІЛЬНІСТЬ. Багато дорослої молоді в наш час не має такої економічної стабільності, як їхні батьки. Їм може бути важко знайти роботу—навіть якщо вони вже здобули освіту—або забезпечувати сім'ю. Що слід робити нам, батькам: підтримувати їх в економічному плані чи дотримуватися думки, що наші діти зростатимуть, навчаючись розпоряджатися своїми фінансами?

НАДЗВИЧАЙНА КІЛЬКІСТЬ МОЖЛИВОСТЕЙ.

Сучасна молодь може мати ширші можливості вибору професії, але часом усі ті можливості можуть приголомшувати. Як батьки можуть допомагати дорослим дітям розглядати інші можливості, але в той же час обрати професію, яка принесе задоволення?

ЖИТТЯ З БАТЬКАМИ.

Незалежно від того, чи дорослі діти вже у шлюбі, чи ні, все більша кількість дорослої молоді віком від 18 до 34 років живе з батьками. Коли дорослі діти живуть з батьками, як батькам належним чином обговорити такі питання: хто платитиме за продукти і як дисциплінувати онуків?

Попри труднощі сьогоденного світу, батьки можуть продовжувати благословляти своїх дорослих дітей, надаючи праведну підтримку і скерування.

НАЛЕЖНІСТЬ ДО РЕ- ЛІГІЇ.

У наш час доросла молодь будь-якого віросповідання менше налаштована відвідувати церкву, ніж це було лише покоління тому. Як ми, батьки, можемо заохочувати дорослих дітей залишатися активними у Церкві? Як ми можемо духовно їх підтримувати, якщо вони перестануть бути активними у Церкві?

НАСТАНОВИ ДЛЯ БАТЬКІВ

Навіть коли дорослі діти мають кращі, ніж ми, здібності й успіхи, вони все ще потребують батьківської підтримки і заслужують на неї, щоб знати, як орієнтуватися у світі. Далі на ваш розгляд пропонується 10 настанов.

1. ДІЗНАЙТЕСЯ, ЩО ВАШІ ДІТИ ХОЧУТЬ

І ЛЮБЛЯТЬ. Замість того, щоб казати своїм дорослим дітям, як здобути те, що, на *вашу* думку, їм потрібно, розпитайте *їх*, які у них цінності, цілі і мрії. Вони можуть попросити вас допомогти у плануванні шляху досягнення цілей. Якщо так станеться, нехай ваша розмова буде зосереджена на *їхніх* мріях. Обговоріть аргументи “за” і “проти”, моліться, щоб мати провід, і продовжуйте розмовляти. Якщо діти не знають, чого хочуть, запропонуйте їм зустрітися з фахівцем з проф-орієнтації, пройти тести на визначення професійних інтересів або здобути більше досвіду, знайшовши якусь роботу і волонтерське служіння.

2. З МОЛИТВОЮ ВИВЧІТЬ УЧЕННЯ І ЗАВІТИ

121:34-46. Ці вірші чудово застосовуються до матерів і батьків. Вони навчають правильних принципів стосовно того, як скеровувати наших дорослих дітей у праведний спосіб.

3. РОЗВИВАЙТЕ СТОСУНКИ З ВЕЛИКОЮ КІЛЬКІСТЮ ДОРΟΣЛОЇ МОЛОДІ.

Ви можете відкрити для себе, що діти інших людей також цікавляться тим, як ви жили, коли вам було 20–30 років. Дорослій молоді цікаво, як люди старшого віку знаходили

баланс серед суперечливих пріоритетів, вибирали професію або починали розуміти, коли треба шукати супутника життя. Спілкуючись з цими молодими дорослими, ви краще зрозумієте труднощі, які постають перед цим поколінням.

4. ЗВЕРТАЙТЕ УВАГУ НА ЇХНІ ДАРИ. Допоможіть дорослій молоді зрозуміти, що їхні таланти й інтереси можуть допомогти у створенні образу щасливого майбутнього. Зазначте, що люди рідко отримують задоволення від того, опанування чого не вимагатиме достатніх зусиль. Навіть ті, хто має певний талант, повинні розвивати його певний час, якщо хочуть досягнути успіху.

5. ДОВІРЯЙТЕ ПРИЙНЯТИМ НИМИ

РІШЕННЯМ. Це не означає вірити, що вони завжди будуть приймати ідеальні рішення. Це означає, що ви будете вірити, що вони можуть бути життєрадісними, що Бог прощає і що життя може мати глибокий сенс, навіть якщо й доводиться долати невдачі та проходити через випробування. Малі *діти* можуть злякатися травми, але молоді *дорослі* зростають, долаючи труднощі, а не уникаючи їх. Підтримуйте їх словами і діями, заохочуйте їх не піддаватися стресам, моліться з ними і за них та не забувайте про здоровий гумор.

6. ХВАЛІТЬ ЇХ ЗА ДОКЛАДЕНІ ЗУСИЛЛЯ.

Висловлюючи похвалу дорослій молоді за старанність у роботі й життєрадісність, ви допоможете їм

більш наполегливо працювати над завданнями, не боятися труднощів і відчувати більше задоволення від роботи. Формула, якою поділився Президент Томас С. Монсон, така: “Успіх приносить робота, а не марні сподівання”¹.

7. ПРАГНІТЬ НАТХНЕННЯ. Наші молитви і віра допомагають нам відкрити серця, дозволяючи Богові змінити нас. Я знаю одну жінку, яка дуже непокоїлася, бачачи, які телепередачі з дозволу її дорослих дітей дивляться їхні діти. Вона відчувала, що ті передачі прищеплюють неповагу й сварки, хоча вони й відповідали віковій категорії тих дітей. Не бажаючи втручатися, вона часто молилася і постилася, аби знати, що робити чи сказати. Одного ранку їй зателефонувала невістка і попросила поради, як подолати неповагу і сварки між дітьми. Моя знайома поділилася своїм спостереженням стосовно телепередач. Її невістка ніколи не задумувалася про те, який вплив вони справляють. Вони погодилися на тому, які зміни слід внести, і атмосфера в домі покращилася.

8. ОБГОВОРЮЙТЕ ФІНАНСОВІ ПИТАННЯ. Делікатно, з огляду на вашу особисту ситуацію та зрілість кожної дитини, з молитвою вирішуйте, яку фінансову допомогу, якщо в цьому є необхідність, надавати вашим дітям. Можливо їм потрібна

допомога лише в складанні бюджету. Якщо ви надаєте їм фінансову допомогу, чітко вкажіть з самого початку: ви хочете повернення грошей чи їхнього використання якимось іншим чином. Потім дружески покладіть на дітей відповідальність за те, як вони розпоряджаються своїми коштами, і дайте їм навчатися на помилках: у тому числі обходитися без грошей завтра, якщо вони витратили надмірну суму сьогодні.

9. БУДЬТЕ СМІРЕННИМИ. Якщо у вас виникає бажання карати себе за помилки у вихованні дітей, докладайте зусилля, щоб поглибити своє смирення, а не самоприниження. Ввічливо попросіть вибачення, скажіть, що будете робити, аби стати кращим, а потім з упевненістю рухайтесь вперед. Дайте можливість своїм дітям, спостерігаючи за вами, дійти висновку, що помилки—це не кінець, вибачення не є ознакою слабкості, а прощаючи іншим та собі, ми здобуємо спокій.

10. МІРА СПРАВЖНЬОГО УСПІХУ. Коли ми надто зосереджуємося на тому, що інші про нас подумають з огляду на вибір наших дітей (хороший чи поганий), ми перестаємо бути об’єктивними і часто втрачаємо Духа. Пам’ятайте, що наш успіх у вихованні дітей не вимірюється тим, як добре наші діти живуть за нашими цінностями, але наскільки послідовно і безкорисливо *ми* живемо за ними.

Коли ми з молитвою обдумуємо потреби й особливості характеру, Дух може допомогти нам скеровувати наших дорослих дітей без критики, підтримувати їх, не тиснучи, і відходити на крок, не залишаючи. Якщо ми матимемо таке ставлення, наші дорослі діти зрозуміють, що і ми, і Господь на їхньому боці. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Великі сподівання” (Вогник Системи церковної освіти для дорослої молоді, 11 січ. 2009 р.), с. 6; speeches.byu.edu.

НЕФІЙ ВІДПОВІВ НА МОЄ ЗАПИТАННЯ

Я народилася в Церкві, але моя сім'я рідко приходила на недільні збори, коли я була мала. Незважаючи на це, я завжди знаходила спосіб самостійно ходити до церкви. На початку 1970-х років я служила вчителем семінарії в Піттсбурзі, шт. Канзас, США. Коли ми вивчали Книгу Мормона, я закликала клас— і себе також—прочитати всю книгу. Одного дня, читаючи її, я здобула сильне свідчення про її істинність.

Кілька років по тому до мене в гості приїхали батьки. Під час їхнього перебування батько підняв кілька питань, щодо яких ми не могли дійти згоди, і я не хотіла їх

обговорювати. Однак він наполягав, і я мало не втратила контроль над емоціями. Я вийшла на хвилинку і пішла до спальні, де стала на коліна і помолилася Небесному Батькові та попросила Його допомогти у стосунках з батьком. Відповідь надійшла у вигляді думки: історія про Нефія та зламанний лук.

Я звернулася до цієї історії в 1 Нефії 16. Я думала про те, що Нефій був достатньо смиренним, щоб піти до батька, який ремствував на Господа, і запитати, де йому здобути їжу (див. вірш 23). З тією думкою я відчула спонукання піти до батька і просити його поради,

а також благословення священства.

Коли я повернулася до вітальні і попросила у батька благословити мене, він дуже розчулився і почав плакати. “Мені треба над цим подумати”,—сказав він.

Упродовж наступних кількох днів він постився і молився. Потім, перш ніж тато і мама поїхали, він дав мені чудове благословення.

Після того випадку тато почав змінювати своє життя. По дорозі з Канзасу батьки відвідали Адам-онді-Аман, шт. Міссурі, США, де мій батько здобув надзвичайний духовний досвід.

Невдовзі батьки стали активними і відданими святими останніх днів. Упродовж кількох наступних років вони відслужили разом дві місії—одну в Німеччині, а іншу на Храмовій площі в Солт-Лейк-Сіті. Батько служив патріархом колу, коли помер у 1987 році.

Господь знав, що батько—хороша людина. Саме завдяки Книзі Мормона я отримала свою відповідь, і завдяки тому, що я діяла відповідно до спонукань, батько зрозумів, що він має головувати у нашій сім'ї. Цей випадок докорінно змінив наше життя.

Я зрозуміла, що Книга Мормона дійсно ще одне свідчення про Ісуса Христа і що її написано для наших днів. Я знаю, що можу звертатися до неї кожного разу, коли відчуваю збентеження і просто в усіх життєвих ситуаціях. В ній є відповіді.

Дійсно, “слова Христа скажуть [нам] усе, що [нам] треба робити” (2 Нефій 32:3). ■

Джуді М. Сміт, шт. Канзас, США

Я звернулася до історії про Нефія і зламанний лук та відчула спонукання піти до батька і попросити спрямування та благословення священства.

ДВА ЛИСТИ ВІД МАМИ

У 1996 році у нас з дружиною було двоє синів віком 4 і 7 років. У нас був напружений графік життя, як і у більшості молодих сімей. Якось пізно ввечері дружина знайшла час, щоб написати листа моему племіннику Глену, який у той час служив на місії у Фінляндії.

Чомусь їй здалося, що вона повинна написати довгого листа, в якому детально опише, чим займається кожен член нашої сім'ї, про духовний стан кожного, про те, як ми з нею служимо в своїх церковних покликаннях, свою історію навернення, її почуття про місіонерську роботу та її свідчення про євангелію.

То був чудовий лист, але я сумнівався, що моему племінникові насправді потрібна була вся та інформація. Пізніше вона знову написала йому.

Через 6 років, коли я служив єпископом, а нашим хлопцям було 10 і 13 років, мій світ раптово змінився. 2 січня 2002 року, у віці лише 42 років моя дружина померла від серцевого нападу.

В нашому домі я намагався жити за принципами, викладеними в документі "Сім'я: Проголошення світові"¹. Я зрозумів, що можу головувати в сім'ї і забезпечувати її, але мені не вдавалося належним чином виховувати своїх синів. Незважаючи на це, ми рухалися вперед, докладаючи найкращих зусиль.

У червні 2012 року мій молодший син Сем, який у той час служив на місії повного дня в Південній місії Колорадо Денвер, надіслав мені електронного листа. "Цього тижня сталася надзвичайна подія,—написав

він.— Я отримав два листи від мами".

Він пояснив, що отримав посилку від свого двоюрідного брата Глена, а в ній було два листи, які вона написала йому, коли він був у Фінляндії.

"Син розповів мені, що ці два листи, які мама послала йому на місію, насправді були написані для мене, коли я служитиму на місії,—писав Сем.— Тож він надіслав їх мені, і ці листи надзвичайні!"

Сем писав, що отримав "велику моральну підтримку в той час", коли дізнався про навернення своєї мами, її свідчення і почуття щодо місіонерської роботи. Він сказав, що хоче сканувати листи, а оригінали надіслати додому.

"Я навіть ніколи й не знав, що ти служив президентом кворуму старійшин чи лідером місіонерської роботи в приході",—писав Сем. Він дізнався, що коли йому було 4 роки, він "стрибав у ліжко після молитви й

вигукував "Я хочу бути місіонером!"

Потім він написав те, що дізнався про свою маму: "Мама напевно знала, що я буду займатися боротьбою, бо казала, що можу завоювати симпатію професійних борців :)".

Я був до сліз зворушений реакцією Сема на ті листи. Через кілька тижнів він надіслав їх додому. Вони були могутніми, особистими, зворушливими тоді, коли вона їх написала в 1996 році, але з огляду на події наступних років вони здобули навіть більшу силу.

Листи дружини зміцнили мого племінника, але як хліб, спущений по воді (див. Еклезіяст 11:1), вони повернулися через багато років, щоб благословити її сина, який служив на місії, та овдовілого чоловіка. ■ Кен Піннегар, шт. Каліфорнія, США

ПОСИЛАННЯ

1. Див. "Сім'я: Проголошення світові", Ліягона, лист. 2010, третя сторінка обкладинки.

Листи були могутніми, особистими, зворушливими тоді, коли вона їх написала в 1996 році, але з огляду на події наступних років вони здобули навіть більшу силу.

Я БАЧИЛА ОБЛИЧЧЯ ТВОЄЇ МАТЕРІ

Якось у 2002 році, літнього недільного ранку я прокинулася з думкою про свою матір, яка нещодавно пішла з життя. Я заїхала в свій давнішній приход у Пасіфік-Пелісейді, шт. Каліфорнія, США, куди ходила на богослужіння моя мама майже впродовж 50 років.

Я стала у молитві на коліна, щоб сказати Господу, як мені її не вистачає, і попросила про отримання особливого духовного досвіду того дня.

В той день після обіду я планувала відвідати будівлю колу в Санта-Моніці, шт. Каліфорнія, щоб подивитися трансляцію

переосвячення храму в Наву, шт. Іллінойс. На жаль, я приїхала надто пізно і не змогла потрапити на сесію. Я повернулася до авто й поїхала назад до автомагістралі.

Коли я їхала, то почула голос: “Ренді, заїдь до Мері!” Мері—це близька подруга нашої сім’ї та віддана прихильниця іншої конфесії. Разом з дочкою Наташею вона жила поруч з моєю тіткою Рубі понад 25 років. Оскільки ніхто з їхніх родичів не мешкав поблизу, вони стали нашою сім’єю. Коли у 1984 році померла моя тітка, мама часто відвідувала Мері, і завжди привозила невеличкий гостинець

або власну випічку.

Спочатку я не звернула увагу на спонукання. Я просто не могла заїхати без попередження, і у мене не було мобільного телефону, щоб подзвонити їй. Раптом голос знову почувся, цього разу гучніше: “Ренді, заїдь до Мері!” Цього разу я дослухалася до поради, хоча ледве встигла зїхати з автостради.

Коли я приїхала до Мері, вона привітала мене, але мала хворий вигляд. Я помітила, що вона плакала. Я запитала, що сталося. Вона відповіла, що хворіє і відчуває сильний біль через пошкодження ший. Крім того, у неї майже не було їжі. Вона сказала, що надто хвора і не може дійти до аптеки чи до магазину.

Коли я запитала, чому вона не зателефонувала комусь із моєї сім’ї, вона сказала: “Я молилася і просила Небесного Батька послати мені когось на допомогу”.

Я сказала їй, що Небесний Батько почув її молитви і послав мене. Ми обнялися, а потім вона розповіла мені таке, чого я ніколи не забуду. Вона сказала: “Коли ти зайшла у двері, я побачила обличчя твоєї матері, а не твоє”.

Я відразу ж відчула поруч із собою чудовий дух моєї мами, і отримала спонукання служити так, як послужила б вона. Зрештою, її життя було сповнене служінням іншим людям.

Я сподіваюся, що ніколи не забуду, як важливо дослухатися до голосу Духа, а також приклад служіння людям, який показала моя мама. ■

Ренді Рейнольдс Аллен,
шт. Каліфорнія, США

Коли я приїхала до Мері, вона привітала мене, але мала хворий вигляд. Я помітила, що вона плакала.

ВИ ВРЯТУВАЛИ МІЙ ШЛЮБ

З 1979 по 1986 рік я виконував будівельні роботи в Омані, працюючи на міністерство оборони. Міністерство давало мені об'єкти в найбільш важкодоступних місцях країни, і в більшості випадків я був єдиним начальником, який спостерігав за виконанням проєктів. Я також був єдиним членом Церкви, який працював у міністерстві.

Одного дня у головному офісі нашої компанії я випадково зустрів електротехніка, який казав щось погане про Церкву, і він не раз це робив раніше. Я спокійно ставився до його коментарів, бо в головному офісі бував лише недовго перед від'їздом на наступний об'єкт.

Однак пізніше цього чоловіка призначили перевіряти виконання електротехнічних робіт на об'єктах, розташованих вздовж кордону Оману з Єменом. За розкладом ми мали провести разом майже годину перед його вильотом до головного управління.

Коли він приїхав, то перевірив роботи і був задоволений їхнім виконанням. Поки ми були разом, розмова була зосереджена на роботі, а потім я відвіз його до злітної смуги, щоб переконатися, що він безпечно повернеться назад.

Це був сезон дощів, і злітна смуга, розташована на гірському плато на висоті 1830 м над рівнем Індійського океану, була вкрита хмарами. Рейс мого співробітника відклали.

У мене впало серце, коли я зрозумів, що мені доведеться чекати в машині разом з цим чоловіком. Коли я мовчки помолвився, у мене з'явилася думка, що слід розпитати цього чоловіка про його сім'ю,

особливо про дружину.

Я так і зробив, і раптом цей інженер розплакався, кажучи, що недавно отримав звістку про те, що дружина хоче з ним розлучитися. Мені на думку відразу ж спало слово *любов*, і наступні дві години я розмовляв з ним про любов, яку ми повинні мати до інших, і про любов, яку Господь Ісус Христос має до всіх нас. Я й не помітив, як ми стали друзями. Коли ми закінчили розмову, хмари розійшлися, і той інженер сів у літак. Невдовзі я дізнався, що він звільнився і повернувся додому.

Через кілька років під час заходу для носіїв Ааронового священства, що проводився на відкритому повітрі в Плімуті, місті на південному

узбережжі Англії, я помітив чоловіка, який прямував до мене. Підійшовши, він сказав: "Я так і подумав, що це ти, Ніле".

То був електротехнік з Оману. Наступні слова, сказані ним, залишилися в моєму серці: "Дякую, що поговорив зі мною про любов того дня в горах. Ти врятував мій шлюб, і я буду завжди тобі вдячний".

Ми обмінялися ще кількома словами, і він пішов. З того часу я ніколи його не зустрічав.

Я завжди буду вдячний за натхнення, яке отримав в Омані. Воно благословило того інженера і дало мені сили триматися своїх релігійних вірувань, коли я був самотній і далеко від дому. ■

Ніл С. Рой, Йоркшир, Англія

У мене впало серце, коли я зрозумів, що мені доведеться чекати в машині разом з цим чоловіком.

Старійшина
Геріт В. Гонг
Сімдесятник

СТАВАТИ

ДОСКОНАЛИМИ В ХРИСТІ

Разом з дітьми ми співаємо:
“Спасителя любов в усьому
відчуваю”¹.

Його викупительна любов, яку він щиро нам дарує, схожа на “молоко[о] і мед без грошей і без ціни” (2 Нефій 26:25). Нескінченна і вічна (див. Алма 34:10), Спокута запрошує нас: “Прийдіть до Христа і вдосконалюйтеся в Ньому” (Мороній 10:32).

Розуміння Спасителевої викупительної любові, якою Він так щиро обдаровує, може звільнити нас від надуманих, неправильних, нереалістичних сподівань стосовно вдосконалення. Таке розуміння допомагає нам прогнати страх того, що ми недосконалі—страх, що ми припускаємося помилок, що ми недостатньо хороші, що ми невдахи в порівнянні з іншими, що ми недостатньо робимо, аби заслуговувати на Його любов.

Щиро дарована Спасителева любов допомагає нам легше прощати і бути менш критичними до інших та до себе. Ця любов зцілює наші

Розуміння Спасителевої викупительної любові, якою Він так щиро обдаровує, може звільнити нас від надуманих, неправильних, нереалістичних сподівань стосовно вдосконалення.

стосунки і дає можливість любити, розуміти і служити так, як служив би Спаситель.

Його викупительна любов змінює наше розуміння вдосконалення. Ми можемо покласти на Нього свою надію, старанно дотримуватися заповідей та невинно зміцнювати віру (див. Мосія 4:6)—і в той же час відчувати більше смирення, вдячність і залежність від Його заслуг, милості і благодаті (див. 2 Нефій 2:8).

У ширшому сенсі, наближення до Христа і удосконалення в Ньому перетворює вдосконалення на вічну подорож нашого духа і тіла—по суті, на вічну подорож нашої душі (див. УЗ 88:15). Удосконалення є результатом нашої подорожі через земне життя, смерть та воскресіння, коли все буде відновлено “до свого належного і досконалого стану” (Алма 40:23). Це включає процес духовного народження, яке спричиняє “сильну зміну” в нашому серці і ставленні (Мосія 5:2). Це є відображенням нашого очищення, що триває все життя, і настає внаслідок служіння, подібного до Христового, та виконання Спасителевих заповідей і завітів. І воно також включає покращення стосунків між живими і померлими (див. УЗ 128:18).

Однак слово *досконалість* іноді неправильно розуміють, і вважають за здатність ніколи не припускати помилок. Можливо ви або хтось із ваших знайомих щосили намагається стати досконалим у такому сенсі. Оскільки така досконалість

здається недосяжною, навіть наші найкращі зусилля можуть принести невдоволення, збентеження і виснаження. Ми безуспішно намагаємося контролювати свої обставини і людей навколо нас. Нас дратують слабкості та помилки. В дійсності, чим більших зусиль ми докладаємо, тим недосяжнішою для нас стає досконалість, якої ми так прагнемо.

Далі я спробую поглибити нашу вдячність за вчення про Спокуту Ісуса Христа і за любов та милість, яку Спаситель так щедро нам дарує. Я запрошую вас застосувати своє розуміння Спокути, щоб допомогти собі та іншим, у тому числі місіонерам, студентам, неодруженій молоді, батькам, матерям, батькам-одинакам та іншим, хто, можливо, живе під тиском пошуку досконалості або бажає стати досконалим.

Спокута Ісуса Христа

Підготована від заснування світу (див. Мосія 4:6–7), Спокута нашого Спасителя дозволяє нам навчатися, каятися і зростати завдяки власному досвіду й рішенням.

У цьому земному випробувальному стані два різновиди духовного досвіду: як поступове зростання— “рядок за рядком” (УЗ 98:12), так і “могутня зміна” серця (Алма 5:12, 13; Мосія 5:2) допомагають нам прийти до Христа і вдосконалюватися в Ньому. Знайомий вислів “втерпіти до кінця” нагадує, що вічне зростання часто потребує часу і є процесом.

У заключному розділі Книги Мормона великий пророк Мороній навчає нас, як прийти і вдосконалюватися у Христі. Ми маємо “відрин[ути] від себе всо

безбожність”. Ми повинні “люби[ти] Бога з усією [нашою] могутністю, розумом і силою”. Тоді Його благодаті достатньо для нас, “щоб через Його благодать [ми] могли бути досконалими в Христі”. Якщо ми “не заперечу[ємо]” силу Бога, ми можемо бути “освячені в Христі благодаттю Бога”, що є в “завіті Батька для відпущення гріхів [наших]”, щоб ми могли “ста[ти] святими, незаплямованими” (Мороній 10:32, 33).

І зрештою, саме Спасителева велика і остання жертва викликає милість, яка “перемагає справедливість і дає засоби людям, щоб вони могли мати віру в покаяння” (Алма 34:14, 15). Дійсно, наша “віра в покаяння” є важливою для того, щоб ми прихотили до Христа, вдосконалювалися в Ньому і насолоджувалися благословеннями “велик[ого] і вічн[ого] план[у] викуплення” (Алма 34:16).

Повне сприйняття Спасителевої Спокути може збільшувати нашу віру і давати нам сміливість

Лише наш Спаситель прожив досконале життя, але навіть Він навчався і зростав завдяки земному досвіду.

позбавитися обмежувальних сподівань, які ми певним чином встановлюємо для себе, намагаючись бути досконалими або робити все досконало. Сприйняття світу в чорно-білих фарбах означає, що все є або абсолютно досконалим, або безнадійно порочним. Але ми, як Божі сини і дочки, можемо з вдячністю приймати той факт, що ми є Його найкращим витвором (див. Псалми 8:3–6; Євреям 2:7), навіть якщо над нами все ще потрібно працювати.

Коли ми розуміємо щедро даровану Спасителем спокутну любов, то перестаємо боятися, що Він може бути суворим, прискіпливим суддею. Натомість ми відчуваємо задоволення: “Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся” (Іван 3:17). І ми розуміємо, що зростання—це процес, який вимагає часу (див. Мойсей 7:21).

Наш досконалий приклад

Лише наш Спаситель прожив досконале життя, і навіть Він навчався і зростав завдяки земному досвіду. Дійсно, “Він не отримав від повноти спочатку, але продовжував від благодаті до благодаті, доки не отримав повноту” (УЗ 93:13).

Завдяки земному досвіду Він навчився брати на себе “[наші] недуги, ... щоб Він міг знати, будучи у плоті, як допомогти Своему народові” (Алма 7:12). Він не піддався спокусам, гріхам чи тиску щоденних клопотів, однак Він зійшов нижче всіх земних труднощів та випробувань (див. УЗ 122:8).

У Проповіді на горі Спаситель заповідає нам: “Отже, будьте досконалі” (Матвій 5:48). Грецьке слово,

перекладене як *досконалі*, може перекладатися як “довершені, закінчені, повністю розвинені” (Матвій 5:48). Наш Спаситель просить нас ставати довершеними, готовими, повністю розвиненими—ставати досконалими в чеснотах і якостях, приклад яких показує нам Він та Небесний Батько².

Давайте побачимо, як застосування вчення про Спокуту може допомогти людям, яким здається, що їм необхідно вдосконалюватися чи бути досконалими.

Перфекціонізм

Неправильне розуміння того, що означає бути досконалим, призводить до *перфекціонізму*—такому ставленню або поведінці, які вимагають надзвичайного бажання бути хорошим і перетворюються на нереальне сподівання стати досконалим уже *зараз*. Іноді перфекціонізм ґрунтується на думці про те, що лише досконалі заслуговують на любов або що ми не заслуговуємо на щастя, якщо ми не досконалі.

Перфекціонізм може спричинити безсоння, тривогу, зволікання, збентеження, самозасудження і депресію. Ці почуття можуть витіснити спокій, радість, впевненість, які Спаситель хоче бачити в нашому житті.

Місіонери, які хочуть бути досконалими зараз, можуть відчувати тривогу або збентеження, якщо недостатньо швидко вивчають мову, христять мало людей або не отримують призначень бути провідниками. Для здібних молодих людей, які звикли досягати успіхів, місія може стати першим великим

випробуванням у житті. Однак місіонери можуть виявляти надзвичайний послух і не бути при цьому досконалими. Вони можуть вимірювати свій успіх у першу чергу своїм зобов'язанням допомагати людям і сім'ям “ставати вірними членами Церкви, яких супроводжує Святий Дух”³.

Студенти, які починають навчальний рік, особливо ті, які ідуть з дому навчатися в коледжі, відчувають і радість, і тривогу. Студенти, спортсмени, митці та інші мають перейти від стану “великої риби в малому ставку” до відчуття малесенької рибки в океані, де вони нічого не знають про припливи і швидкі, непередбачувані течії. Студенти, схильні до перфекціонізму, легко піддаються такому почуттю: як би вони не намагалися, вони нічого не досягнуть, якщо не будуть першими в усьому.

З огляду на вимоги життя студенти можуть зрозуміти, що іноді абсолютно достатнім є те, що вони спромоглися зробити, і не завжди можливо досягнути найкращого рівня виконання.

Ми також невідступно очікуємо досконалості у власних домівках. Батько чи мати можуть відчувати на собі обов'язок бути досконалим подружжям, батьком чи матір'ю, домогосподаркою, годувальником або складовою досконалої сім'ї святих останніх днів прямо зараз.

Що допоможе тим, хто долає в собі схильність до перфекціонізму? Ставте їм відкриті запитання, які надаватимуть підтримку і допоможуть відчутти нашу любов і добре ставлення. Такі запитання допоможуть іншим зосередитися на позитиві. Вони дозволяють нам визначити,

що наші відчуття є ознакою того, що все добре. Сім'я і друзі можуть уникати суперницьких порівнянь і натомість вдаватися до щирого заохочення.

Ще одним серйозним виміром перфекціонізму є застосування до інших людей наших нереалістичних, осудливих або позбавлених прощення норм. Таке ставлення, в дійсності, заперечує або обмежує благословення Спасителевої Спокути в нашому житті та в житті інших людей. Наприклад, неодружена молодь може робити перелік бажаних якостей потенційного супутника життя і все ж не одружуватися через нереалістичні сподівання знайти досконале подружжя.

Таким чином, сестра може не мати бажання зустрітися з чудовим, гідним братом, який не відповідає її перфекціоністським міркам: він не вміє добре танцювати, не збирається бути багатієм, не служив на місії або зізнається, що в минулому мав проблеми через порнографію, які вже подолав за допомогою покаяння і зустрічей з фахівцями.

Так само брат може не мати бажання зустрітися з чудовою гідною сестрою, яка не відповідає його нереалістичним нормам: вона не фанатка спорту, не президент Товариства допомоги, вона не королева краси, не вміє вправно складати бюджет або вона зізнається, що в минулому мала труднощі з дотриманням Слова мудрості, які, однак, уже пододала.

Звичайно ж, нам слід розглядати якості, які ми бажаємо бачити в собі та в майбутньому подружжі. Ми повинні підтримувати в собі найкращі

сподівання і норми. Однак якщо ми смиренні, то нас здивує доброта, яка буде нам несподівано відкриватися, і ми зможемо створювати можливість, аби краще пізнати людину, яка, як і ми, не є досконалою.

Віра визнає, що завдяки покаянню і силі Спокути слабке може стати сильним, а гріхи, в яких покаялися, дійсно прощаються.

Щасливі шлюбні пари не є результатом того, що двоє досконалих людей склали одне з одним обітницю. Натомість відданість і любов зростають, коли двоє недосконалих людей будують, благословляють, допомагають, підтримують і прощають, ідучи спільною дорогою. Дружину одного із сучасних пророків якось запитали, що означає бути у шлюбі з пророком. Вона мудро відповіла, що не виходила заміж за пророка. Вона уклала шлюб з чоловіком, який був повністю відданий Церкві в усіх покликаннях, які отримував⁴. Іншими словами, з плином часу чоловіки і дружини стають ближчими—як особистості і як подружжя.

Очікування досконалого подружжя, досконалої освіти, досконалої роботи чи досконалого будинку буде довгим і самотнім. Ми чинимо мудро, якщо керуємося Духом у прийнятті важливих рішень у житті й не дозволяємо сумнівам, породженим гонитвою за перфекціонізмом, спинити свій розвиток.

Ті, хто регулярно страждає від почуття переобтяженості й тривоги, щиро запитайте себе: "Чим я керуюсь, даючи визначення поняттям *досконалість* та *успіх*: вченням про Спасителеву викупительну

любов чи мирськими нормами? Чим я вимірюю *успіх* або *поразку*: тим, що Святий Дух підтверджує мої праведні бажання чи певними мирськими нормами?"

Ті, хто відчуває фізичне або емоційне виснаження, почніть приділяти достатньо часу для сну та відпочинку і знаходьте час, щоб їсти та робити перепочинок. Визнайте, що поняття бути зайнятим і бути гідним не є тотожними, і щоб бути гідним, не обов'язково досягати досконалості⁵.

Ті, хто схильний докоряти собі за слабкості й недосконалості, з вдячністю радійте тому, що вам вдається добре, яким би великим або маленьким це не було.

Ті, хто боїться невдачі та зволікає, іноді приділяючи надто багато уваги підготовці, знаходьте впевненість та підбадьорення в тому, що не потрібно відмовлятися від складного завдання, яке може сприяти значному зростанню!

Там, де необхідно і доречно, прагніть духовної поради або компетентного медичного втручання, яке допоможе вам зменшити напруженість, розвинути позитивне мислення і систематизувати своє життя, подолати почуття поразки та відчувати і виявляти більше вдячності⁶.

Нетерплячість стає перепорою для віри. Віра і терпіння допоможуть місіонерам зрозуміти нову мову або культуру, студентам оволодіти новою дисципліною, а неодруженій молоді розпочати розвиток стосунків, а не чекати, коли все стане досконалим. Віра і терпіння також допоможуть тим, хто чекає дозвіл на храмові

Ті, хто схильний докоряти собі за слабкості й недосконалості, з вдячністю радійте тому, що вмієте робити добре, яким би великим або маленьким це не було.

запечаткування або відновлення благословень священства.

Коли ми діємо, а не перебуваємо під дією (див. 2 Нефій 2:14), то можемо мати збалансоване чеснотне життя і досягнути значного зростання. Це може здаватися “проти-лежністю”, “поєднанн[ям] в одному” (2 Нефій 2:11).

Наприклад, ми можемо перестати бути лінивими (див. УЗ 88:124), і в той же час не бігти швидше, ніж нам під силу (див. Мосія 4:27).

Ми можемо “завзято займатися дробною справою” (УЗ 58:27) і в той же час періодично робити паузу, щоб “вгаму[ватися] та зна[ти], що Бог Я” (Псалми 45:11; див. також УЗ 101:16).

Ми можемо знайти своє життя, загубивши його заради Спасителя (див. Матвій 10:39; 16:25).

Ми можемо “не втомлю[ватися] у добротності” (УЗ 64:33; див. також Галатам 6:9), і в той же час приділяти достатньо часу для духовного і фізичного оновлення.

Ми можемо жити з легким серцем, але не бути легковажними.

Ми можемо широко сміятися, але не насміхатися.

Наш Спаситель і Його Спокута за-прошують нас “прий[ти] до Христа і вдосконалю[ватися] в Ньому”. Якщо ми так будемо робити, Він обіцяє, що Його благодаті буде “достатньо вам, щоб через Його благодать ви могли бути досконалими в Христі” (Мороній 10:32).

Для обтяжених спробами досягнути досконалості або намаганнями бути досконалими зараз, Спасителява любов, яку він щедро нам дарує, приносить запевнення:

“Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою!

... Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!” (Матвій 11:28, 30)⁷. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Спасителя любов”, *Збірник дитячих пісень*, с. 42.
2. Див. також Russell M. Nelson, “Perfection Pending”, *Ensign*, Nov. 1995, 86–88.
3. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 10.
4. Див. Lavina Fielding, “Camilla Kimball: Lady of Constant Learning”, *Ensign*, Oct. 1975, 62.
5. Див., наприклад, Дітер Ф. Ухтдорф, “Чотири звання”, *Ліягона*, трав. 2013, сс. 58–61. Президент Ухтдорф також застерігає: “Дехто навіть вважає, що їхня самооцінка залежить від довжини списку повсякденних справ” (“Про найважливіше”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 20).
6. Цю думку висловили Карлос Ф. і Алан Кай Воткінс, які є порадиниками зі збереження ментального здоров’я в Азійській території, призначеними до Гонконгу. Інші думки для цієї статті запозичено у Сюзен Гонг, Леррі І. та Лінди Уільсон, Ренді Д. і Андреа Фанка, Джанет С. Шарман та місіонерів в Індонезійській місії в Джакарті.
7. Див. також Cecil O. Samuelson, “What Does It Mean to Be Perfect?”, *New Era*, Jan. 2006, 10–13; Janet S. Scharman, “Seeking Perfection without Being a Perfectionist”, in *Virtue and the Abundant Life: Talks from the BYU Religious Education and Wheatley Institution Symposium*, ed. Lloyd D. Newell and others (2012), 280–302.

БОЖЕСТВЕННІ ЗАВІТИ

ДОПОМАГАЮТЬ СТАТИ СИЛЬНИМИ ХРИСТИЯНАМИ

*Що саме в укладанні й дотриманні заповітів
з Богом дає нам силу?*

**Старійшина Д. Тодд
Крістофферсон**

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

15 серпня 2007 року у Перу стався сильний землетрус, який майже повністю зруйнував прибережні міста Піско і Чинчу. Разом з іншими членами Церкви і провідниками Венсеслао Конде, президент філії Балконсіто у Чинчі, негайно почав допомагати тим, чий домівок були пошкоджені.

Через чотири дні після землетрусу старійшина Маркус Б. Неш, сімдесятник, був у Чинчі, узгоджуючи зусилля з надання допомоги, і зустрівся там з президентом Конде. Під час їхньої розмови про спустошення, яке тут сталося, і про зусилля, докладені для допомоги потерпілим, підійшла дружина президента Конде, Памела, зі своєю маленькою дитиною на руках. Старійшина Неш запитав Памелу про її дітей. З посмішкою на обличчі вона відповіла, що, дякувати Богу, з ними усе гаразд і вони в безпеці. Він запитав про будинок сім'ї Конде.

“Його зруйновано”,—відповіла вона просто.

“А як же всі ваші речі?”,—запитав він.

“Усе поховано під уламками нашого будинку”,—відповіла сестра Конде.

“А все ж,—зауважив старійшина Неш,—під час нашої розмови ви посміхаєтесь”.

“Так,—сказала вона.—Я молилася і відчуваю спокій. У нас є все, що нам треба. Ми маємо одне одного, з нами наші діти, ми запечатані у храмі, у нас є ця чудова Церква і у нас є Господь. За допомогою Господа ми зможемо відбудуватися”.

Сила заповітів

Що ж є джерелом такої моральної і духовної сили і як ми її отримуємо? Джерелом є Бог. А доступ до тієї сили ми маємо через наші з Ним завіти. Завіт—це угода між Богом і людиною, в якій умови визначає Бог¹. У цій небесній угоді Бог бере на себе зобов'язання підтримувати, освячувати і дати нам піднесення в обмін на наше зобов'язання служити Йому і виконувати Його заповіді.

Що ж є такого в укладанні заповітів з Богом і дотриманні їх, що дає нам силу посміхатися, незважаючи на проблеми, обергати нещастя на тріумф, “завзято займатися доброю справою ... і вершити багато праведності” (УЗ 58:27)?

Зміцнені дарами і благословеннями

По-перше, коли ми слухняні принципам і заповідям евангелії Ісуса Христа, ми насолоджуємося безперервним потоком благословень, обіщаних Богом у Його з нами завіті. Ці благословення дають нам здатність діяти, а не просто бути підвладними зовнішньому впливу протягом життя. Наприклад, заповіді Господа у Слові мудрості стосовно догляду за нашими фізичними тілами благословляють нас, по-перше і найголовніше, “мудріст[ю] і велик[ими] скарб[ами] знання, саме схован[ими] скарб[ами]” (УЗ 89:19). Потім вони ведуть нас до загалом здоровішого життя і свободи від руйнівних залежностей. Послушність дає нам більше влади

над нашим життям, більшу здатність рухатися, працювати і творити. Звичайно ж, вік, непередбачені випадки та хвороби беруть своє, але навіть тоді наша слухняність у виконанні цих евангельських законів посилює нашу здатність справлятися з цими викликами.

На шляху завітів нас чекає невичерпний запас допомоги і благословень. “Милосердя ніколи не минає” (Мороній 7:46; 1 Коринтянам 13:8), любов викликає любов, співчуття викликає співчуття, добродішність викликає добродішність, відданість викликає вірність і служіння викликає радість. Ми належимо до завітного народу, спільноти святих, котрі заохочують, підтримують одне одного і служать одне одному. Як пояснив Нефій: “І

якщо діти людські будуть виконувати заповіді Божі, Він буде живити їх і зміцнювати їх” (1 Нефій 17:3).

Зміцнені посиленою вірою

Це приводить нас до другого способу, у який завіти дають нам силу—вони створюють віру, достатню для того, щоб бути наполегливим і продовжувати робити все необхідне для Господа. Бажання взяти на себе ім'я Христа і виконувати Його заповіді вимагає від нас певного ступеня віри, але, коли ми вірні нашим завітам, та віра зростає. Спочатку обіцяні плоди послуху стають видимі, і це збільшує нашу віру. Потім Дух передає нам, що Бог задоволений нами, і ми відчуваємо впевненість у тому, що від Нього постійно йтимуть благословення і допомога. І кінець кінцем, щоб там не сталося, ми можемо дивитися на життя з надією і спокоєм, знаючи, що зрештою ми досягнемо мети, бо у нас є обіцяння Бога, надане особисто, і ми знаємо, що Він не може брехати (див. Енош 1:6; Етер 3:12).

Перші провідники Церкви цього розподілу підтверджували, що, дотримуючись завітів, ми отримуємо впевненість, таку необхідну у часи випробувань: “Саме [знання про те, що життя, яке вони вели, знаходилося у гармонії з волею Бога], давало змогу давнім святым перетерпіти усі їхні страждання і переслідування і не тільки з радістю сприйняти ... пограбування і псування їхнього майна, але і страждати від смерті, причиненої самими жажливими способами; знаючи, (а не просто маючи віру), що коли ця земна домівка їхнього тіла буде зруйнована, у них буде дім Бога, вічний, нерукотворний дім на небесах. (2 Коринтянам 5:1)”².

Потім вони казали, що, приносячи в жертву будь-що, чого може вимагати від нас Бог, ми здобуємо свідчення Духа, що наш шлях є вірним і приемним Богові³. З таким знанням наша віра стає необмеженою, маючи підтвердження, що у Свій

час Бог перетворить будь-яке лихо на нашу користь. (Див. УЗ 97:8–9).

Зміцнені “силою божественності”

Ми вже розглянули, по-перше, благословення, що надають силу, і, по-друге, незрівнянний дар віри, яку Бог дарує тим, хто дотримується Його завітів з Ним. Останній аспект сили, яку ми отримуємо через завіти, і про який я буду говорити,—це обдарування небесною силою. Наша відданість у дотриманні наших з Ним завітів, дає змогу Небесному Батьку дозволити, щоб Його божественний вплив, “сила божественності” (УЗ 84:20), увійшла в наше життя. Він може робити так, бо через наше прийняття обрядів священства ми застосовуємо свою свободу волі і вибираємо отримати її. Наша участь в цих обрядах також показує, що ми готові взяти додаткову відповідальність, яка приходить із додатковим світлом і духовною силою.

У всіх обрядах, особливо у тих, які виконуються в храмі, нас обдаровано силою згори (див. УЗ 109:22). Ця “сила божественності” приходить через особу і вплив Святого Духа. Дар Святого Духа—це частина нового і вічного завіту. Це невід’ємна частина нашого хрищення, хрищення Духом. Це посланець милості, якою кров Христа змиває наші гріхи і освячує нас (див. 2 Нефій 31:17). Саме через цей дар Адам був “оживлений у чоловікові внутрішнім” (Мойсей 6:65). Саме Святим Духом давні апостоли перетерпіли все, що перетерпіли, і за допомогою ключів священства несли євангелію у відомий їм на той час світ.

З тих пір як ми уклали божественні завіти, Святий Дух є нашим утішителем, нашим проводом і супутником. Плоди Святого Духа—це “мирні речі безсмертної слави; істина всього; те, що оживляє все, що робить живим усе; те, що знає все і має всю владу згідно з мудрістю, милістю, істиною, справедливістю і правосуддям” (Мойсей 6:61). Дари

Святого Духа—це свідчення, віра, знання, мудрість, одкровення, чудеса, зцілення і милосердя; і це лише деякі з багатьох дарів (див. УЗ 46:13–26).

Саме Святий Дух підтверджує істинність ваших слів, коли ви навчаєте і свідчите. Саме Святий Дух, коли вам треба говорити у вороже налаштованому оточенні, вкладає у ваше серце те, що вам треба сказати, і виконує обіцяння Господа, що: “ви не осоромитеся перед людьми” (УЗ 100:5). Саме Святий Дух відкриває, як розчистити наступну, здавалось би, нездоланну перешкоду. Саме через Святого Духа, Який є в вас, інші можуть відчутти чисту любов Христа і отримати силу просуватися вперед. А також саме Святий Дух, коли діє як Святий Дух Обіцяння, підтверджує дійсність і дієвість ваших завітів і запечатує на вас обіцяння Бога (див. УЗ 88:4–5; 109:14–15).

Небесний Батько перебуватиме з вами

Божественні завіти допомагають стати сильними християнами. Я прошу кожного з вас стати достойними і отримати усі обряди священства, які тільки можете, а потім вірно виконувати обіцяння, взяті через укладання завіту. Нехай у важкі часи ваші завіти матимуть для вас першорядне значення, а ваша слухняність буде неухильною. Потім ви зможете просити з вірою, не маючи жодних сумнівів, згідно з потребами, які у вас є, і Бог відповість. Він підтримає вас, коли ви будете працювати і пильнувати. І у Свій час і Своїм способом Він простягне до вас руку і скаже: “Ось Я”. ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 2009 р. “Сила завітів”.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Путівник по Писаннях, “Завіт”, scriptures.lds.org.
2. *Lectures on Faith* (1985), 67.
3. Див. *Lectures on Faith* (1985), 69–71.

НЕДІЛЬНІ УРОКИ

Тема цього місяця:

Обряди і завіти

ЩО ВИ БАЧИТЕ?

Коли ми вивчаємо символи в євангельських обрядах і розмірковуємо над ними, наші думки зосереджуються на Ісусі Христі.

Девід А. Едвардс

Співробітник редакції церковних журналів

Оскільки символи скрізь навколо нас, ми часто не дуже над ними замислюємося. Але якщо ми будемо приділяти більшу увагу євангельським символам, це може стати ключем до кращого розуміння.

У Писаннях використовуються такі слова, як *символ*, *натяк*, *ознака*, *притча*, *спомин*, або *свідчення*, щоб описати те, що може спрямувати наші думки до чогось іншого (див. Мойсей 6:63). Наприклад, коли Ісус запроваджував

причастя під час Останньої вечері, Він дав Своїм учням розламаний хліб, який вони мали з'їсти, і сказав: “Це тіло Мое, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене” (Лука 22:19). Звичайно ж, зрозуміло, що хліб не є в буквальному сенсі Його тілом; він має на меті *нагадувати* нам про Його тіло—*і не лише це*. Саме тому символи є такими могутніми—вони передають щось без слів і стають поштовхом для раптового виникнення багатьох пов'язаних між собою думок, які

додають глибини і значення.

Звичайно ж, обряди не є простими символічними діями; вони містять справжню силу, яка благословляє нас завдяки повноваженню священства. Але вони також містять символи, які навчають нас про Спасителя і про наші завіти. Навіть сам акт виконання і отримання обряду священства—це зовнішня ознака віри та смирення людини. Тут подано багато символів, пов'язаних з обрядами хрищення, конфірмації та причастя, а також певні ідеї, пов'язані з ними. ■

ХРИЩЕННЯ

Піднята права рука: спрямованість до небес, свідчення перед небесами; також є символом присяги (див. Буття 14:22; Даниїл 12:7)

Занурення: смерть, поховання і Воскресіння Христа (див. Римлянам 6:3-4); наше духовне народження у Христі ("народитися з води" [Іван 3:5])

Вода: омовіння, очищення від гріхів

Білий одяг: чистота ("не може жодна людина бути спасенною, якщо її одяг не відмитий до біла ... [ї] очищений ... через кров [Христа]" [Алма 5:21]); рівність (і багаті, й бідні—всі одягають однаковий одяг на хрищення, бо "всі є однаковими для Бога" [2 Нефій 26:33])

КОНФІРМАЦІЯ

Покладання рук: фізичний готик тих, хто представляє Бога, для передавання благословень від Бога до інших

Отримання дару Святого Духа: називається "хрищення вогнем" (див. 2 Нефій 31:13); очищення і духовне народження у Христі

ПРИЧАСТЯ

Споживання хліба: спомин про тіло Ісуса Христа (див. Матвій 26:26–29), хліб життя (“хто до Мене приходить,—не голодуватиме він” [Іван 6:35], “хто цей хліб споживає, той жити буде повік” [Іван 6:58])

Моління на колінах: смирення, підкорення Божій волі; символ вічного завіту (див. УЗ 88:131)

Ламання хліба: фізичні страждання Христа, які Він зніс за нас, Його фізична смерть, Його воскресіння, щоб ми могли жити знову

Покладання хліба і води перед зібранням: символи Христової жертви, яка закінчилася пролиттям крові (див. Алма 34:13–14); ми зараз приносимо Господу “жертву скрушеного серця і впокореного духа” (УЗ 59:8)

Споживання води (колись вина): кров Христа (пролита в Гефсиманії під час Його страждань від рук солдатів та на хресті), яка “очищує нас від усякого гріха” (1 Івана 1:7) і є “в завіті Батька для відпущення гріхів [наших]” (Мороній 10:33); кров як “основ[а] життя й життє[ва] енергі[я] всякої плоті” (Путівник по Писаннях, “Кров”; scriptures.lds.org) і як те, що викупляє гріхи через жертву (див. Левит 17:11); вода життя (див. Іван 4:14)

ЗОСЕРЕДЖЕНІ НА СПОКУТІ

“Кожен обряд євангелії тим чи іншим чином зосереджений на Спокуті Господа Ісуса Христа, і безсумнівно з цієї причини саме обряд [причастя] з усім його символізмом та образністю відбувається частіше і регулярніше, ніж будь-який інший обряд у нашому житті”.

Старійшина Джеффері Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “This Do in Remembrance of Me”, *Ensign*, Nov. 1995, 67.

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО РОЗМОВИ

НАД ЧИМ МОЖНА ПОМІРКУВАТИ В НЕДІЛЮ

- Як символи обрядів хрищення, конфірмації та причастя допомагають вам пам’ятати Спасителя і свої завіти?
- Про що ви думаєте під час причастя кожного тижня?

ТЕ, ЩО ВИ МОЖЕТЕ РОБИТИ

- Опишіть у щоденнику те, про що ви думали або що відчували під час причастя.
- Поговоріть у церкві про певний символ причастя і те, як він допомагає вам пам’ятати про Спасителя.

МІСЦЕ ДЛЯ НАС

ХРИЩЕННЯ ЗА МОГО ДІДУСЯ

Я вдячна, що наші провідники молоді спланували відвідування храму. Коли ми готувалися до цієї поїздки в Апію, Самоа, то раділи такій надзвичайній нагоді. Ми з радістю пішли до храму виконувати хрищення за померлих—за тих, хто в духовному світі чекає, щоб ми дослідили свою сімейну історію і виконали для них роботу.

Під час хрищення я побачила юнака в нашій групі, який христився за Фаатагу Агавале—мого дідуся. У моїх очах з'явилися сльози радості, і я знала, що дух його тут. Я була дуже щасливою, що ми змогли виконати за нього роботу у храмі.

Саїні Агавале, Самоа

ЖИТТЄВО ВАЖЛИВА ІНФОРМАЦІЯ ВІД ПОДРУГИ

В підлітковому віці я не любив ходити до церкви, тож не дуже багато знав про Біблію чи про Бога, та не дуже-то й хотів знати. Коли мені було 17, одна моя подруга сказала, що вона—мормонка. Я й гадки не мав, що таке мормон. Я сказав подрузі: “Якщо я захочу щось дізнатися про ту церкву, то зроблю це самостійно”.

Бачачи, що я не дуже цікавився релігією, вона дала мені Книгу Мормона і попросила читати її та молитися про неї. Вона не тиснула на мене. Пізніше того вечора, коли я відкрив книгу, то помітив свідчення дівчини, написане на першій сторінці. Коли я його прочитав, то відчув, що мені слід більше дізнатися про Книгу Мормона. Тож я почав читати книгу 1 Нефій. Я не міг відірватися від неї. Мені потрібно було знати більше.

На домашньому сімейному вечорі сім'я дівчини

навчала мене про Ісуса Христа. Здавалося, що все має сенс. Тож невдовзі мене навчали місіонери і я охристився та був конфірмований членом Господньої істинної Церкви. Євангелія допомогла мені дізнатися, хто я, звідки прийшов та куди піду, якщо залишатимуся вірним.

Озираючись назад, я бачу, як Святий Дух допомагав мені мати бажання дізнаватися більше. А коли я більше дізнавався, моє ставлення до церкви та до Бога змінилося. Вперше у своєму житті я захотів зробити те, чого Він від мене очікував.

Книга Мормона змінила моє життя, і я вдячний своїй подрузі, яка подарувала мені цю книгу. Справжня подруга надала мені таку життєво важливу інформацію.

Майкл П., шт. Огайо, США

Ренделл Л. Рідд

Другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків

РОБОТА

КОМУ ВОНА ПОТРІБНА?

Робота не завжди може бути веселою, але ви будете здивовані, яку радість вона може вам приносити.

Коли я був юнаком, як і кожній людині, мені подобалося грати в ігри та гарно проводити час. А коли мені виповнилося 16, я любив ходити на побачення і розважатися з друзями. Мені це подобалося набагато більше, ніж працювати.

Але, як і в багатьох з вас, у мене була робота. Мій батько працював у будівельному бізнесі. Він будував будинки і часто наймав мене разом з моїми трьома братами, коли потрібна була допомога. Робота була важкою і відповідальною. Часом мені зовсім не хотілося працювати. Однак був графік виконання проекту, тож ми багато трудилися кожного дня, поки роботу не було виконано. Хоча в той час я цього не розумів, проте працюючи з сім'єю, я засвоїв багато уроків.

Добре виконана робота приносить задоволення

Зведення будинків вимагає багато часу, зусиль і великої точності. Я думав, що в такій роботі, як викопування траншеї для основи, не потрібна точність. Мій батько думав по-іншому.

Аби закласти фундамент, вам спочатку треба викопати траншею та залити основу. Основа—це ґрунтовка з цементу, яка є ширшою за фундамент. Як тільки основу залили і вона відстоялася, ви заливаєте поверх неї фундамент. А після цього ви засипаєте канаву землею.

Я часто не міг зрозуміти, чи дійсно так вже й важливо, щоб траншея під основу була точно квадратної форми. Зрештою, оскільки її засипали землею, ніхто ніколи її не буде бачити і це не ослабить опорний елемент будинку. Однак,

незважаючи на це, батько хотів, щоб основа була квадратною і плоскою, правильно і ретельно виміряною. Так повторювалося з кожним будинком, який він зводив.

Озираючись назад, я розумію, що батько ставився до всього у своїй роботі з однаковою турботою, навіть до тих речей, які власник ніколи не помітить. Його ретельна увага до дрібниць означала, що люди можуть покласти на нього: він виконає роботу добре; а він отримував задоволення від думки, що його робота була найкращої якості і що власники будинків будуть йому вдячні.

Може трапитися так, що ніхто, крім вас та Господа, не знатиме, як добре ви виконали роботу, доручену вам. Не сумнівайтеся, що Господь *дійсно* знає про ваші зусилля. Якщо ви робите все, на що спроможні, ви будете з повагою

ставитися до себе, знаючи, що розвиваєте цілісність характеру, довіру до себе та корисні навички.

З досвіду ви дізнаєтеся про цінність Господнього закону врожаю: “Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне” (Галатам 6:7; див. також УЗ 130:20–21).

Ставлення впливає на все

Викопування траншеї під основу триває довгі, важкі години, і маю визнати, ця робота не завжди була мені до вподоби. Кожного разу, коли мама чула, як я скаржуся на важку роботу, вона казала: “Будь обережним. Ти можеш втратити свої благословення, а працювати доведеться в будь-якому випадку!” (Див. УЗ 58:28–29). Мама була права. Через ремствування робота не зникла; але зникло задоволення і багато благословень від виконання роботи.

Я зрозумів, що коли приймав рішення послухатися маму і виконувати роботу з радісним серцем, час минав швидше, робота була виконана краще і я був набагато щасливішим, ніж якби скаржився. Ставлення впливає на все.

Найважливіша робота— це Божа робота

Служіння на місії стало для мене вирішальною подією. Я зрозумів, що немає важливішої роботи за роботу Небесного Батька, яка полягає в тому, щоб благословляти життя Його дітей: “Бо ось, це є Моя робота і Моя слава— здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Якщо ви долучаєтеся до роботи Небесного Батька, яка полягає в служінні Його дітям, ви знайдете, як колись це вдалося Алмі, велику

радість від того, що буде “зряд-дям у руках Бога, щоб привести яку-небудь душу до покаяння; і в цьому [ваша] радість” (Алма 29:9).

Запрошення

То кому ж треба працювати? Усім нам! Робота є матір'ю самозабезпеченості, досягнень і радості в цьому житті. Якщо ви життєрадісно беретеся за роботу, всі навколо вас пожнуть щедрий врожай завдяки насінню, яке ви сієте.

Упродовж тижня я запрошую вас подумати про уроки, які я засвоїв, а потім спробувати провести такий досвід: коли наступного разу вам доручать роботу, докладіть найкращих зусиль, щоб виконати її, сприйміть її позитивно і побачите, що станеться. Ви просто будете здивовані, яке радісне і хороше почуття у вас виникне. ■

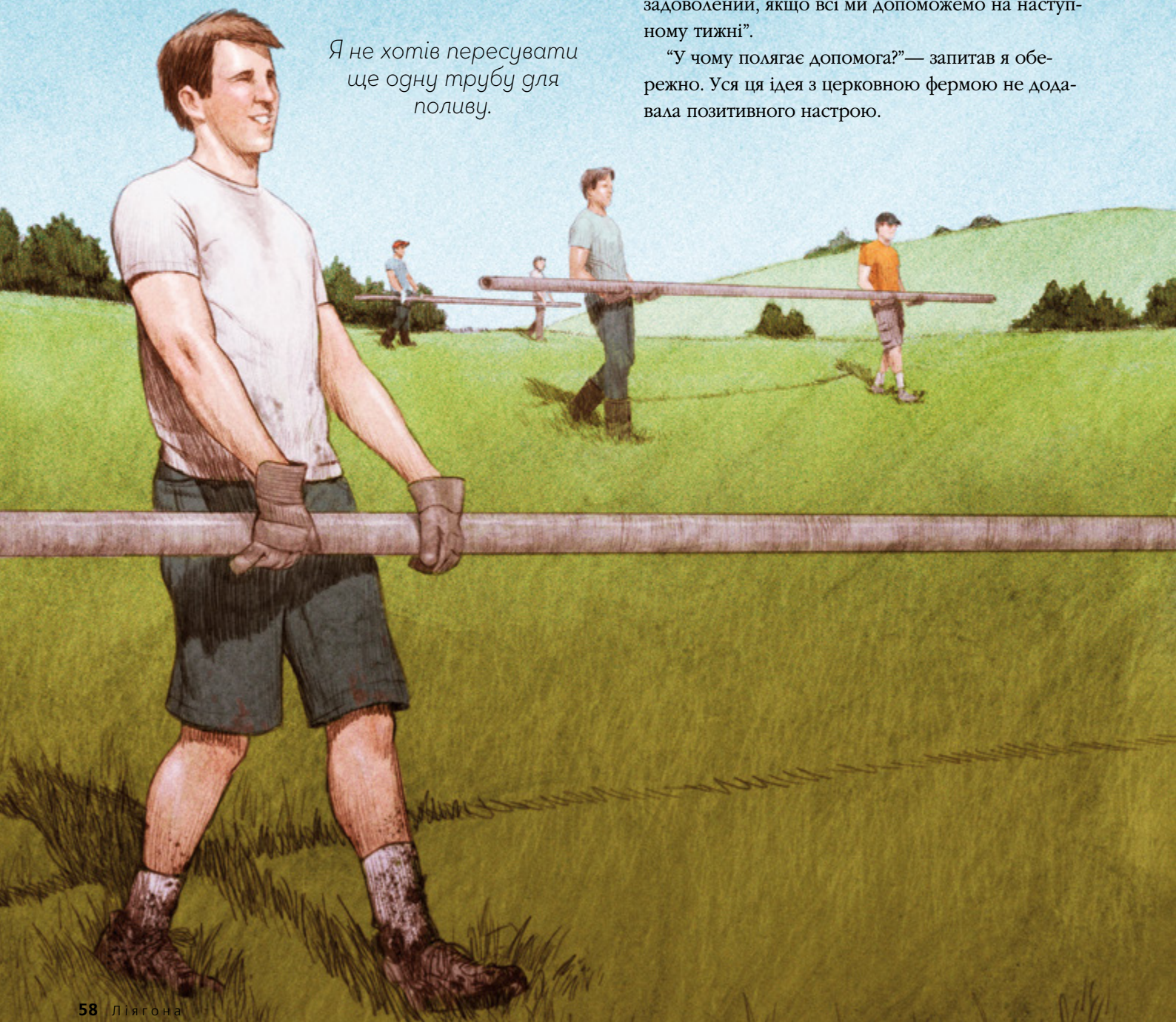
ТРУБИ І БРУДНІ ЧЕРЕВИКИ

*Я не хотів пересувати
ще одну трубу для
поливу.*

Раймонд М. Оллтон

“Дякую, єпископе Роулі. Ми з радістю допоможемо”. Брат Гулет, порадник у нашому кворумі дияконів, узяв з рук єпископа планшет для паперу і оголосив: “Нам треба скласти список бажаючих попрацювати на церковній фермі. Я впевнений, що Господь буде задоволений, якщо всі ми допоможемо на наступному тижні”.

“У чому полягає допомога?”— запитав я обережно. Уся ця ідея з церковною фермою не додавала позитивного настрою.

“Єдине наше завдання на цей тиждень—пересування труби для поливу”.

Пересування труби! Від тих слів я здригнувся. Мені відразу пригадалося, як кілька місяців тому на вимогу мами я знайшов роботу на літо. У нашому містечку вона була чи не єдиною—пересування труби. Тож усе літо разом з двоюрідним братом Скоттом я пересував труби.

У перший день нашої літньої роботи ми стояли, оглядаючи неозоре поле зеленої люцерни. 12-метрові труби були з'єднані між собою у пряму лінію, яка, як здавалося, простягалася на кілометри. Після короткого пояснення, що треба робити, ми зі Скоттом від'єднали першу трубу. Скотт підняв свій кінець труби, і холодна вода залила мої кросівки. Ми підняли трубу над грузькою тванню і під'єднали її до наступного стояка. Коли ми повернулися, щоб узяти наступну трубу, моє брудне взуття стало важчим, бо твань налипала до них усе товщим шаром. Згодом наш одяг і дух були просякнуті брудом, водою і потом.

Мої думки знову повернулися до волонтерського служіння на церковній фермі. “Ну, не знаю, чи зможу”, —запинаючись, сказав я.— Я кожного ранку ходжу на свою роботу”.

“Не біда,—запевнив брат Гулет.— Ми завжди їздимо на церковну ферму після обіду”. Брат Гулет передав список, щоб ми могли записатися. “Коли кожного з вас висвячували у священство, вам була дана сила діяти від імені Бога. І коли ми Йому служимо, служачи іншим, то діємо від Його імені. Крім того, якщо всі ми будемо допомагати, робота зовсім не буде важкою”.

Список дійшов до мене. Я не міг повірити, що вже всі записалися приходити кожного дня на тижні. Невже вони не знають, яка це неприємна робота? Я відчув значну силу праведного впливу своїх друзів. Нехотя я записався і передав список далі.

У понеділок після обіду я сидів у своїй кімнаті, відпочиваючи після ранкової роботи, коли почув знадвору автомобільний сигнал брата Гулета. Якусь мить я вгавав, перш ніж переодягнувся у свій вогкий робочий одяг з неприємним запахом.

Ми невдовзі вїхали на церковну ферму. Усі, крім мене, побігли до поля. Я плівся позаду, понуривши голову, підбиваючи камінці, коли зі здивуванням відчув

чиюсь руку на своєму плечі. “Дякую, що поїхав з нами,— підбадьорив мене брат Гулет.— Я знаю, що ти багато працював зранку”. Якийсь час ми йшли разом мовчки. Потім він побіг уперед, щоб організувати нашу групу.

Я дивився на нього і думав про те, що він сказав мені. Я багато працював вранці. Я був стомлений, від мене неприємно пахло, і мені хотілося додому. А як же брат Гулет? Він також багато працював вранці. До речі, як і всі хлопці. То чому ж вони так раділи, що приїхали сюди?

Я приєднався до групи, і ми взялися до роботи. Спочатку я намагався підбадьорити себе думкою про благородну жертву, яку я приносив. Але невдовзі мої егоїстичні думки пішли геть, і я помітив, як швидко ми працювали, оскільки кожен допомагав. Ми сміялися, розмовляли і раптом я зрозумів, що ми гарно проводимо час! Через кілька коротких годин ми закінчили своє завдання.

По дорозі додому я зрозумів, що те, що я вважав нестерпною жертвою, було чимось зовсім незначним. Дійсно, оскільки всі допомагали, це взагалі не здавалося жертвою.

Брат Гулет зупинив свій мікроавтобус біля мого будинку і озирнувся на мене. “Дякую за твою допомогу сьогодні. Завдяки твоїй старанній праці, всім нам було легше”. Він усміхнувся і підморгнув.

Я усміхнувся у відповідь. “Дякую, але ми працювали всі разом, тому й було легко”. Я вийшов з машини і зачинив двері.

Брат Гулет завів машину і почав від'їжджати. “Тоді до завтра”,—вигукнув він крізь відчинене вікно.

“Авжеж. До завтра”,—відповів я. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Коли я розповідаю **своїм друзям про Церкву, вони кажуть, що їм нецікаво, тому що в ній надто багато правил.**

Що я можу їм сказати?

Наше ставлення до будь-якого “правила” дуже пов’язане з тим, до чого ми звикли. Якби ваші друзі ніколи не чистили зубів, а ви їм сказали, що кожного дня чистите зуби, тому що вас цьому навчили, то їм би також це правило здавалося дуже важким. Але насправді ви навіть не думаєте про це, як про правило, оскільки це стало вашою звичкою, стилем життя. Хоча вони можуть думати, що ніколи не чистити зуби—це свобода, ви знаєте, до яких проблем це призводить і наскільки краще себе почуваєш з чистими, здоровими зубами.

Те ж саме стосується і церковних “правил”. Ваші друзі можуть думати, що норми, яких ми дотримуємося, є обмежувальними, але ви знаєте, що Господь і Його служителі дали їх нам, аби допомогти прожити краще життя і повернутися до Небесного Батька. Крім того, послух Божим заповідям завжди приносить благословення, і не найменшим з них є супровід Святого Духа. Ви можете спробувати розповісти своїм друзям про ці переваги і благословення, і ви можете сказати їм, що єдиний спосіб по-справжньому дізнатися, чи певні “правила” є від Бога—це застосувати їх на практиці (див. Іван 7:17). ■

Чому Бог створив нас?

Дуже важливо розуміти що Бог не “створював” нас у тому сенсі, що ми з’явилися з нічого. Основна частина того, чим ми є, існувала ще до нашого духовного народження: “Людина була також з Богом спочатку. Розум, або світло істини, не було ні створено, ні зроблено; його справді не можна ні створити, ні зробити” (УЗ 93:29). Оскільки ми це знаємо, ми також знаємо, що причина, з якої Небесний Батько створив нас, не була випадковою чи необдуманною, а мала велику мету. Пророк Джозеф Сміт навчав: “Сам Бог, опинившись посеред духів і слави, будучи більш розумним, відчув за належне запровадити закони, завдяки яким інші зможуть мати привілей розвинути до Його рівня” (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 211; див. також Мойсей 1:39). Маючи бажання дати нам шанс розвиватися і стати такими, як Він, Небесний Батько створив наші душі, і Він дав план спасіння та щастя, який обов’язково включає здобуття цього земного досвіду. Можливо, в такому випадку, найпростішою і найкращою відповіддю на це запитання є також відповідь на те, чому Бог робить будь-що: з любові до нас. ■

РЕЧІ НЕ ЗАВЖДИ Є ТАКИМИ, ЯКИМИ ЗДАЮТЬСЯ

Переконайтеся, що ваші розваги і пригоди
не виведуть вас на небезпечний шлях.

(Див. Геламан 3:29).

СЛУЖИТИ З ПРАВ

Рейзем Малуфф

У 2011 році я прийняв одне з найважливіших у своєму житті рішень. Воно принесло мені найбільші скарби, які я будь-коли мав. Я вирішив служити на місії, але рішення було не з легких.

Господь дав мені можливість у дитячі та юнацькі роки успішно займатися футболом. Я представляв Парагвай на міжнародних змаганнях, подорожуючи з національною юніорською футбольною командою своєї країни під назвою "Лібертад", до країн Європи, Азії та Південної Америки.

На щастя, мої батьки завжди поєднували мої спортивні заходи з належною освітою та духовним розвитком. Віра і свідчення моєї мами безсумнівно стало тим зерном, з якого виростили мої віра та свідчення. Завдяки її вірності я брав участь у семінарії, незважаючи на те, що

графік спортивних тренувань був напруженим.

І хоча я чув розмови про місію повного дня з самого дитинства, я ніяк не міг зважитися на місіонерське служіння. Все змінилося, коли мій батько прийняв покликання служити в єпископаті нашого приходу. То було важке рішення для батька, оскільки він серйозно займався моєю спортивною кар'єрою. Він завжди був присутній на моїх футбольних тренуваннях і матчах, і ми проводили разом багато часу. З цієї причини, погодившись служити в єпископаті, йому довелося б зменшити час, який він приділяв розвитку моєї кар'єри.

Під час причасних зборів, коли батька було підтримано, мій розум пронизала думка про те, що жертва інших людей буде марною, якщо я не буду жертвувати тим, що є

для мене важливим, керуючись правильною причиною. Під час складання свідчень хтось поділився ідеєю про те, що коли ми слухняні, наші сім'ї можуть бути вічними. Та думка зворушила моє серце, і я вирішив, що зроблю все, що в моїх силах, аби бути з батьком навечно. Тієї неділі під час уроків неодноразово наголошувалося на важливості послуху заповідям. Я настільки сильно відчував вплив Святого Духа, Який спонукав мене служити Господу, що під час домашнього

.....
Ніщо в світі не давало мені відчуття такої радості й миру і не приносило стільки благословень, як моє місіонерське служіння.
.....

**YOUR DAY FOR
A MISSION (ВАШ
ДЕНЬ ДЛЯ МІСІЇ)**

Щоб переглянути відео (з субтитрами українською) про новозеландського регбіста Сідні Гоінга, зайдіть на сайт lds.org/go/going192.

ИЛЬНИХ ПРИЧИН

сімейного вечора я повідомив сім'ю про своє рішення служити на місії.

Моє рішення означало, що доведеться перервати навчання в коледжі, а також розірвати п'ятирічний контракт зі своїм футбольним клубом. Господь відразу ж відкрив двері і вплинув на серця людей, з якими я розривав контракт.

Після подання документів на місію я слухав квітневу генеральну конференцію 2011 року, під час якої старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розповів про місіонерський досвід Сідні Гоінга, який був професійним регбістом і членом новозеландської національної команди. Той факт, що брат Гоінг відслужив на місії, а потім повернувся і продовжив свою професійну кар'єру, став для мене повчальним. Упродовж усієї місії і до сьогоднішнього дня, коли

слухаю цей виступ знову і знову, я отримую благословення і відчуваю спокій у серці. Незліченні свідчення членів сім'ї, приходу і колу, якими вони ділилися зі мною за різних обставин, не лише зміцнили моє рішення служити, але також підтримували під час важких моментів на місії.

Ще одним джерелом задоволення у житті стало те, що моє рішення служити на місії допомогло моїм трьом найближчим друзям також зважитися на місіонерське служіння. Пізніше вони служили лідером зони, помічником президента місії і навіть президентом філії. Зараз наш погляд спрямовано таким чином, щоб ми могли повернутися в присутність Небесного Батька.

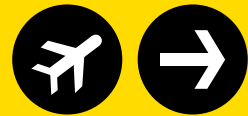
Я зовсім не той, ким був три роки тому. Моє найбільше

бажання—виконувати Господню волю. Господь благословив мене “багатократно” (Матвій 19:29). У мене є живе і реальне свідчення про божественність Небесного Батька, Його Улюбленого Сина і Його Спокуту, очищувальну силу Святого Духа Божого і чудесну роботу й диво в ці останні дні, коли євангелію було відновлено на землі через пророка Джозефа Сміта (див. Ісаія 29:14).

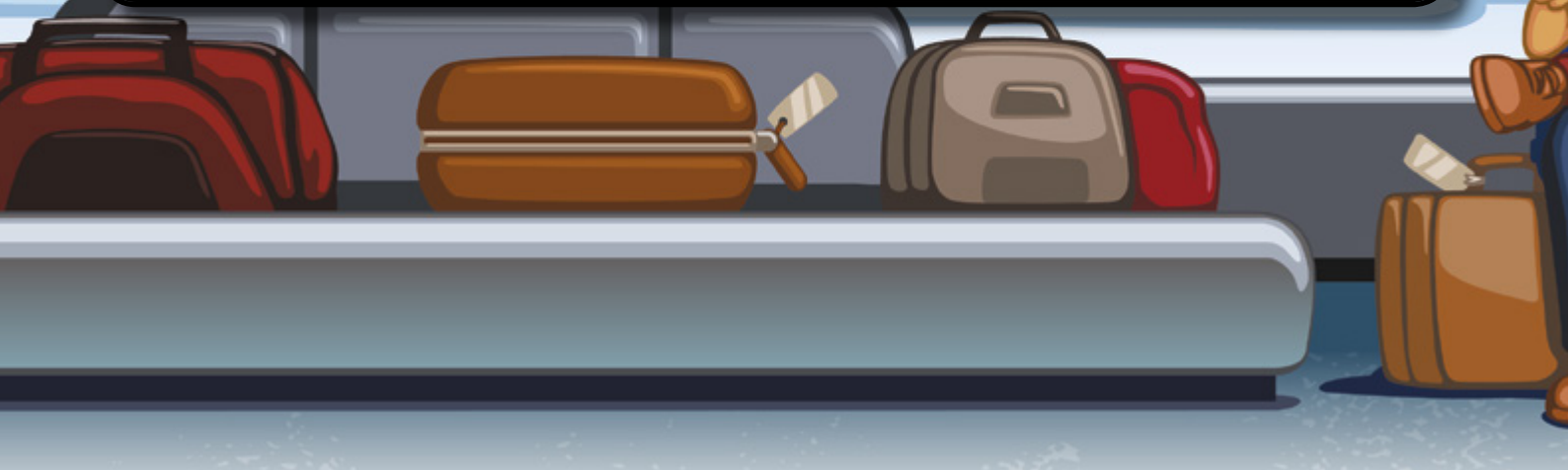
Моє серце переповнюється любов'ю і вдячністю за цей священний час і можливість знати і любити так багато братів і сестер в Уругвайській місії Монтевідео. Благословення служити їм є одним з найбільших. Ніщо в світі не давало мені відчуття такої радості й миру і не приносило стільки благословень, як моє місіонерське служіння. ■

Автор живе в Парагваї

МОРМОНИ ДІЙСНО ВІРЯТЬ У БОГА

В аеропорту, далеко від дому, я мала нагоду ділитися евангелією з незнайомою людиною.

Бренда Ернандес Руїс

Я подорожувала з Мексики до штату Монтана, США, і мала пересадку в Денвері, шт. Колорадо. Я прогулювалася аеропортом і дивилася у величезні вікна, як приземляються і злітають літаки. Я хвилювалася, бо ніколи раніше не літала. Аеропорт здавався величезним.

Я поглянула на квиток і зрозуміла, що у мене є дві години до наступного рейсу. Я вирішила знайти місце, щоб сісти і почитати до посадки на літак. Мені стало лячно, коли я намагалася знайти місце, щоб посидіти. Майже всі місця були зайняті. Я вирішила сісти біля літньої жінки, яка виглядала самотньою. Вона єдина не викликала в мене страху.

Минула година чи близько того, перш ніж я вирішила з нею заговорити. Я назвала своє ім'я. Жінка була дійсно

симпатичною і хотіла поговорити зі мною про успіхи свого онука. Вона трохи розпитала про мене, і я розповіла їй багато про своє життя в Мексиці. Потім я відчула раптове спонукання поділитися з нею евангелією. Вона запитала мене про мою релігію, і я сказала, що належу до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Жінка сказала, що ніколи про таку не чула.

Я усміхнулася і додала: “Нас також називають мормонами”.

Її ставлення відразу ж змінилося. Вираз її обличчя і манера розмовляти стали іншими. Здавалося, що вона не знає, що сказати. Я відчула, що наша розмова закінчилася, але спробувала продовжити її. Я запитала жінку про її релігію. Не вагаючись, вона відповіла: “Я—католичка”.

Потім вона сказала: “Я не розумію. Ви така славна дівчина. Ви складаєте таке приємне враження. Чому ви хочете бути мормоном?”

Я була вражена цим коментарем, і навіть не знала, що відповісти. Я мовчки помолилася і попросила Небесного Батька допомогти мені пояснити, що означає для мене бути святою останніх днів. Я сказала, що мені подобається бути членом Церкви і що завдяки євангельському вченню я можу бути кращою людиною та дивитися на все, маючи певну перспективу.

Вона здивовано поглянула на мене і сказала: “Мормони не вірять у Бога”.

Я спробувала не розсміятися, почувши це зауваження. Натомість я усміхнулася і зрозуміла, що це і є мій шанс поділитися з нею істиною. Я пояснила наші

основні вірування. Я навчала її про план спасіння і про важливість сім'ї. Здавалося, що це не дуже її переконало, тож я вирішила скласти своє свідчення. Там, у величезному аеропорту, Господь благословив мене сміливістю скласти своє свідчення про Джозефа Сміта, про сучасного пророка і апостолів та про любов, яку я відчуваю до євангелії і Книги Мормона.

Я поглянула на годинник. Настав час сідати на літак.

Той день зміцнив моє свідчення так, як ніколи раніше. Я була щаслива, що поділилася свідченням з тією жінкою, і вдячна, що могла допомогти їй змінити думку про членів нашої Церкви. Тепер я більш упевнена, коли хтось розпитує мене про Церкву. ■

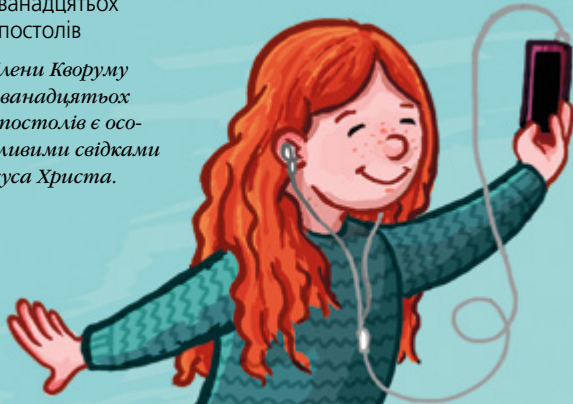
Автор живе в Чіуауа, Мексика.

Президент
Бойд К. Пекер
Президент Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

*Члени Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів є осо-
бливими свідками
Ісуса Христа.*

Що ми можемо робити, щоб БУТИ ГІДНИМИ Духа?

Слухайте натхненну музику.

Розмовляйте благоговійно.

Кайтеся, коли припускаєтеся помилки.

Одягайтеся скромно.

Якщо ви
робитимете все
це, Господь буде
пильнувати вас, а
Святий Дух—
скеровувати.

Мій урок віри

Емма Р., 11 років, шт. Техас, США

Кілька років тому я проводила урок про віру на домашньому сімейному вечорі. Моя сім'я приділяла багато часу розмовам про віру, тому що мій старший брат мав багато запитань щодо того, чому нам потрібна віра. Я посадила у маленький горщик насіннячко, яке взяла з дині. Я сказала сім'ї, що віра подібна до насіннячка. Якщо за ним добре доглядати, воно проросте.

Нам ніколи не вдавалося збирати хороший врожай на нашому городі. Але я сподівалася, що ця рослинка виросте, і я зможу бути гарним прикладом віри. Я поставила горщик на вікно і піклувалася про рослину. Я чекала і молилася, щоб моя рослина зростала.

Я майже зневірилася, але через тиждень я нарешті побачила паросток. Він підростав на вікні ще один тиждень. Потім батьки допомогли мені знайти місце,

щоб посадити рослину у дворі на клумбі.

Я добре доглядала за своєю рослиною. Я поливала її і полола бур'ян. Вона ставала все більшою й більшою. Я була у захваті!

Минали тижні, і я помітила квіти, а потім і маленькі плоди. Ми нарахували сім днів, що з'явилися на стеблі, яке виростало з одного маленького насіннячка. Для мене це було дивом і відповіддю на

молитви. Плід був солодким, як і сказано в Алма 32:42: "І через вашу старанність і вашу віру, і ваше терпіння з Словом у підживленні його, щоб воно могло пустити коріння у вас, дивіться, поступово ви зірвете плід його, який є найціннішим, який є солодшим над усе солодке".

Цей випадок приніс мені багато радості й навчив мене та мою сім'ю, що віра—це істинний принцип евангелії Ісуса Христа. ■

ВАША ЧЕРГА

Ми б хотіли посадити насіннячко разом з вами: чи не думали ви про те, щоб розповісти журналу *Ліягона* про випадки зі свого життя? Ми будемо раді отримати невігдані історії про те, як ви живете за евангелією Ісуса Христа. Наприклад, ви можете написати про те, як ви отримали відповідь на молитву або запросили друга до церкви.

Ваші батьки можуть допомогти вам надіслати статтю: в режимі он-лайн на сайт liahona.lds.org, електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org чи звичайною поштою на адресу, вказану на с. 3. Будь ласка, вкажіть назву вашого приходу або філії та додайте дозвіл батьків.

ЩО ТАКОГО ОСОБЛИВОГО В ТОМУ, ЩОБ МАТИ ТІЛО?

Наші тіла є настільки важливими і священними, що Господь називає їх храмами (див. 1 Коринтянам 3:16–17). А мати тіло це також і радісно! Маючи тіло можна: бігати, співати, лазити, сміятися, малювати, плавати, танцювати і виконувати інші чудові дії. Ми також можемо використовувати свої тіла, щоб навчатися, допомагати людям, створювати сім'ї і перетворювати світ на краще місце.

ЧОМУ В НАС Є ТІЛА?

До народження ми були духами без фізичних тіл. Було багато всього, чого ми не могли робити, поки у нас не було тіл. Бог послав нас на землю, щоб отримати тіла. Щоб стати такими, як Небесний Батько, нам потрібні і дух, і тіло. (Див. УЗ 88:15).

Моє тіло—

А ЯКЩО МЕНІ ЩОСЬ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ В МОЄМУ ТІЛІ?

Іноді наші тіла не рухаються або не працюють так, як нам би хотілося. Але не має значення, якими наші тіла є зараз, ми можемо вирішити бути вдячними за них і використовувати їх, щоб робити хороші справи тут, на землі. Одного дня кожен з нас воскресне і матиме тіло, яке буде досконалим (див. Алма 40:23). Бог любить нас, якими б не були наші тіла, і ми можемо любити себе також.

ЧОМУ НЕ ВСІ ВИГЛЯДАЮТЬ ОДНАКОВО?

Тіла бувають різних форм, колярів і розмірів, і це відповідає плану Небесного Батька. Хоча всі тіла відрізняються, усі ми створені за образом Бога (див. Буття 1:26). Це означає, що наші тіла створені за зразком Його досконалого тіла. Кожне тіло є прекрасним, тому що кожне є даром від нашого люблячого Небесного Батька.

ЯК Я МАЮ СТАВИТИСЯ ДО СВОГО ТІЛА?

Ми повинні ставитися до своїх тіл так, як ми дбали б про найдорогоціннішу для нас річ—з любов'ю і повагою. Через пророків і Слово мудрості Небесний Батько сказав нам, що є поганим для наших тіл, а що хорошим. Є багато всього, що ми можемо робити, аби дбати про свої тіла:

- Вживати здорову їжу і робити фізичні вправи.
- Скромно одягатися і утримувати тіла в чистоті.
- Поважати тіла інших людей.
- Не псувати свої тіла татуюваннями та пірсингом.
- Не вживати наркотики, алкоголь, тютюн, каву або чай.
- Грати в ігри, які є безпечними і веселими, та не вдаватися до небезпечних заходів.

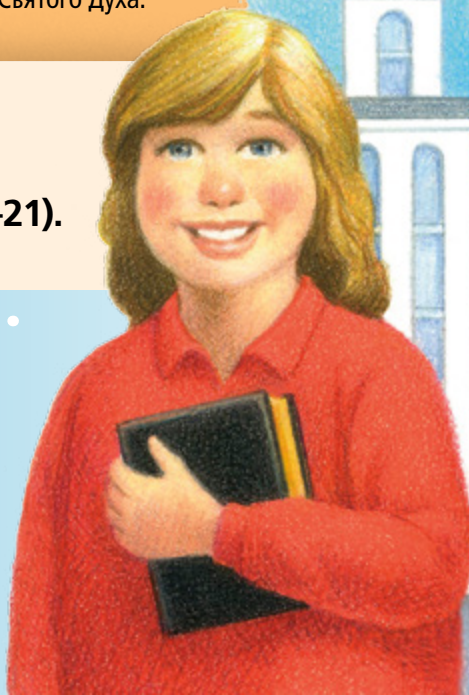
Коли ми піклуємося про свої тіла, то краще можемо відчувати Святого Духа.

Якщо ми піклуємося про свої тіла так, як заповідав Бог, ми будемо мати благословення! (Див. Мосія 2:41; 89:18–21).

це ХРАМ

Марісса Уїддісон

Співробітниця редакції церковних журналів

Ми стаємо членами Церкви через хрищення та конфірмацію

Дженніфер Медді

Маріела прийшла додому зі школи з насупленим обличчям. “Щось не так?”— запитала мама, висаджуючи квіти в саду.

“Соня пообіцяла, що буде зі мною гратися, і не гралася”,— сказала Маріела. Вона сіла на землі поруч з мамою.

“Мені шкода,— сказала мама.— Важливо дотримуватися обіцянь. Наступного тижня, коли тебе будуть христити і конфірмувати, ти даси дуже важливі обіцяння, які називаються завітами”.

“Справді?”— запитала Маріела. Вона так раділа хрищенню.

Мама поклала на землю кілька жовтих квіток. “Ти обіцяєш дотримуватися заповідей. Ти також обіцяєш взяти на себе ім’я Ісуса Христа. Що обіцяє Небесний Батько, якщо ти будеш виконувати це?”

Маріела думала про те, чого навчилася в Початковому товаристві. “Що я матиму поруч Святого Духа”.

“Так, правильно,— сказала мама.— Ти також станеш членом Ісусової Церкви. Як ти можеш виконувати своє обіцяння дотримуватися заповідей?”

“Я можу бути доброю і казати правду,— сказала Маріела.— А що означає взяти на себе ім’я Ісуса Христа,”

“Це означає, що ти намагаєшся бути, як Він, і робити те, що Він очікує від тебе,— сказала мама.— Що ти можеш робити, аби бути, як Ісус?”

Маріела крутила між пальцями фіолетову квіточку. “Я можу сісти поруч з новенькою дівчинкою в школі. І спробувати добре ставитися до Соні”,— сказала вона.

“Це чудово,— відповіла мама.— А коли ти приймаєш причастя, ти можеш згадувати про свої обіцяння”.

Маріела усміхнулася. “Я знаю про ще одне обіцяння— поливати квіти, щоб наш садок був гарним!” ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Пісня та уривок з Писань

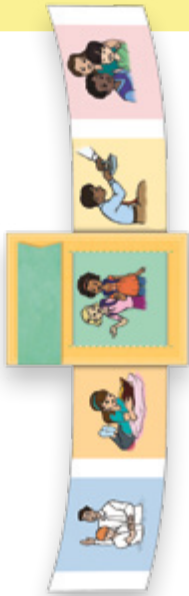
- “Хрищення”, *Збірник дитячих пісень*, с. 54 (вірші 1 і 3)
- Іван 3:5.

Ідеї для домашнього виступу

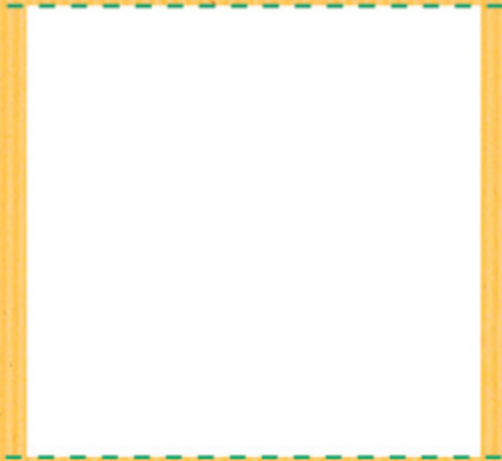
Маріела думала про те, як вона зможе дотримуватися свого завіту хрищення, наслідуючи Ісуса Христа. Твоя сім’я може замислитися над тим, як бути більше схожими на Ісуса вдома, в школі та в інших місцях. Поставте сім’єю мету думати про завіт хрищення, коли приймаєте причастя.

Я можу дотримуватися свого завіту хрищення

Щоб зробити кінострічку про свій завіт хрищення, виріж рамку і смужки з малюнками. За допомогою клею або скотчу з'єднай дві смужки в одну довгу (наклади частину А на частину Б). Наклей рамку і смужку з малюнками на картон. Уздовж пунктирних ліній на рамці зроби надрізи. Протягни смужку з малюнками в надрізи, щоб малюнки розміщалися в рамці.

Я МОЖУ ДОТРИМУВАТИСЯ СВОГО ЗАВІТУ ХРИЩЕННЯ

А

Я обіцяю дотримуватися заповідей.

Коли я хрищуся, то даю обіцяння

Небесному Батькові.

Якщо я буду дотримуватися свого завіту хрищення, Небесний Батько обіцяє, що Святий Дух буде мене скеровувати.

Коли я приймаю причастя, я буду згадувати обіцяння, дане Небесному Батькові.

Я обіцяю пам'ятати Ісуса Христа і намагатися бути таким, як Він.

Б

НАША СТОРІНКА

Леслі К., 6 років, Еквадор

Леді К., 9 років, Еквадор

Сатя С., 11 років, Індонезія

"Книга Мормона", Вільям М., 10 років, Бразилія

Одного року під час виступу Початкового товариства я акомпанувала на піаніно під час співу пісні "Жив я на небі колись". Наступного року я показувала мовою знаків слова для пісні "Люблю на храм дивитись". Наступного року моєю метою було вивчити "Я серцем слухаю Його". Я знаю, що Господь дав мені таланти, і я повинна їх розвивати та використовувати, аби благословляти інших—тоді мої таланти будуть вдосконалюватися. Я знаю, що я—дочка Бога і що Ісус Христос віддав Своє життя за мене.

Луна Марісоль І., 8 років, Аргентина

Старійшина
Едуардо Гаварет
Сімдесятник

Підготовка до СЛУЖІННЯ

“Вчися змолоду виконувати заповіді Бога” (Алма 37:35).

Я зростав у місті Мінас, Уругвай. Коли мені було шість років, моя мама та старша сестра охристілися у Церкві. Мій батько так і не приєднався до Церкви за життя, але йому завжди подобалося, що ми до неї ходили. Він навіть дотримувався Слова мудрості та платив десятину.

Наша філія була дуже маленькою, і ми не мали церковної будівлі. Ми зустрічалися в орендованому будинку. У тому будинку був невеличкий басейн у дворі, який ми використовували для хрищень.

Коли наближався мій восьмий день народження, я з нетерпінням чекав на хрищення. Але в день мого хрищення ішов дощ і було дуже холодно. Моя мама сказала, що, можливо, мені не слід христитися в той день через холодну погоду. Але то був мій день народження, і я хотів христитися саме в той день.

Я пам'ятаю, як одягнув свій білий одяг і зайшов у басейн, де мене мали охристити. Я знав, що вода буде холодною, однак не відчував холоду. Я знав, що чиню правильно, і в мене були теплі почуття.

Невдовзі для нашої філії побудували каплицю. У той час члени Церкви могли допомагати в будівництві будинків зборів. Моїм завданням було носити цвяхи та шурупи, які падали на землю, щоб їх можна було використати ще раз. То було просте

завдання, але для мене воно було важливим. Завдяки йому я навчився служити, і воно допомогло мені підготуватися до подальшого служіння у Церкві. Пам'ятайте, що незважаючи на ваш юний вік, те що ви робите, має значення. ■

Я—Педро з Бразилії

З інтерв'ю, взятого Емі Джейн Левіт

Педро живе у найбільшій країні в Латинській Америці—в Бразилії. Він живе в Куритібі—столиці бразильського штату Парана. Педро подобається проводити час із мамою і татом та старшим братом і молодшою сестрою. Їм подобається ходити разом до храму і на пляж. Педро з нетерпінням чекає на день, коли стане місіонером! ■

* "Привіт, друзі!" португальською

*Olá, amigos!**

Кожного ранку я читаю Писання і молюся із сім'єю, перш ніж іти до школи. Мої улюблені предмети—малювання та історія бразильських індіанців. У школі лише кілька моїх друзів є членами Церкви. Я розповідаю їм про свої вірування і запрошую прийти зі мною до Церкви.

Мені подобається малювати. Кожного тижня я присвячую багато годин мистецтву. Мені також подобається ходити до бібліотеки і розглядати мистецькі книги.

Я люблю грати у футбол. А ще мені подобається займатися хапкідо—різновидом єдиноборства, що зародився в Кореї.

Моя улюблена історія з Писань—це коли Нефій повертається в Єрусалим за пластинами з латуні. Мені подобається встановлювати цілі й досягати їх. Я планую здобути нагороду за виконання програми "Віра в Бога" ще до того, як мені виповниться 12 років.

ЛЮБЛЮ НА ХРАМ ДИВИТИСЬ

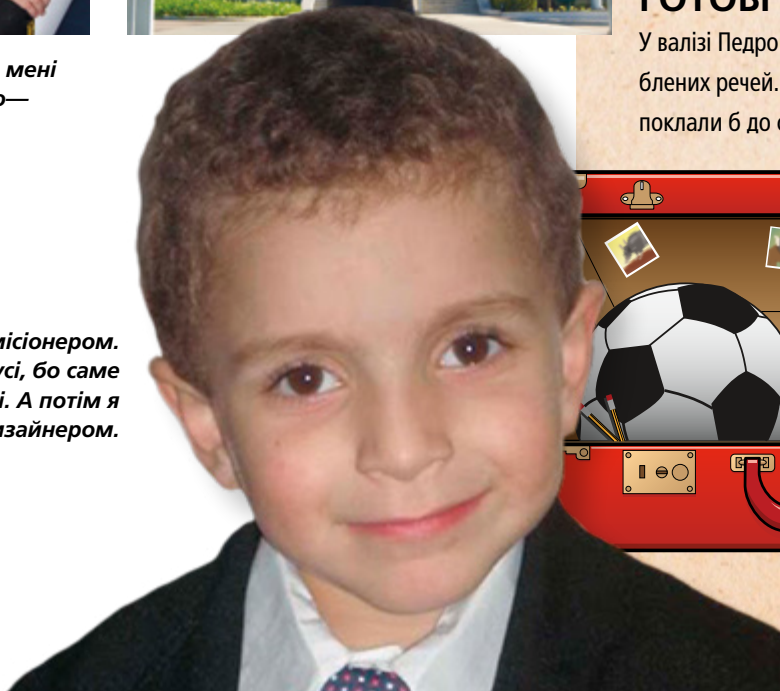
Моя сім'я любить ходити разом до храму в Куритібі і гуляти в саду біля нього. Мені було усього чотири роки, коли храм було побудовано, але я пам'ятаю, як ходив на екскурсію під час днів відкритих дверей. Для мене то особливі спогади.

ГОТОВІ ВИРУШАТИ!

У валізі Педро є кілька його улюблених речей. А що з цих речей ви поклали б до своєї валізи?

Коли я виросту, то стану місіонером. Я хочу служити в Манаусі, бо саме там є амазонські джунглі. А потім я хочу працювати графдизайнером.

Сара все йшла і йшла

Хейді Поелмен

Ґрунтується на справжніх подіях

Сара стрибала й підскакувала. Вона готувалася до походу навколо Срібного озера зі своєю сім'єю. Її брат Джош побіг вперед.

Недовзі сонце почало припікати Сарині руки. А ноги почали стомлюватися.

“Не хвилюйся,— сказала мама.— Ми вже майже повертаємося до нашого автомобіля”.

Тоді Сара побачила велику помаранчеву мотузку, яка перегороджувала шлях. “Міст поламаний,— сказав тато.— Нам доведеться йти назад навколо озера”.

“Але я така стомлена!”— сказала Сара. Джош сів на землю і насупився.

“Ви пам’ятаєте історію про піонерів?”— запитала мама.

Сара кивнула головою. Їй подобалися піонери.

“Їм довелося пройти дуже довгий шлях,— сказала мама.— Іноді було дуже спекотно, а іноді—надзвичайно холодно. Але вони не спинялися. Коли вони знайшли свій новий дім, вони побудували будинки і храми”.

Сара була рада, що піонери йшли не спиняючись. І вона також буде йти не спиняючись. Вона простягнула Джошеві руку. “Ходімо,—сказала дівчинка.— Нам треба ще трохи пройти”. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

Наскільки ваше життя відрізняється від життя перших піонерів?
А що є спільного?

ІЛЮСТРАЦІЯ МАРКА У. РОБІСОНА

ПОСТІЙНО ДИВИСЯ НА БЕРЕГ

Річард М. Ромні

Співробітник редакції церковних журналів

Подорож на каное до острова в сусідньому національному парку обіцяла стати чудовою нагодою для зближення з сином. Провідники Ааронового священства і молоді чоловіки нашого приходу планували цю подорож кілька місяців і я міг супроводжувати їх.

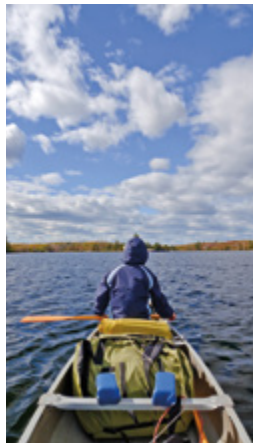
Мій син Мак-Кей був у прекрасній фізичній формі. Він займався трьома видами спорту в старших класах школи. Мабуть саме тому провідники посадили нас в одне каное: вони знали, що він зможе добре веслувати, якщо виникне складна ситуація. У мене був певний досвід у керуванні каное, тож здавалося, що ми будемо хорошою командою.

Я також з нетерпінням чекав на можливість поговорити, поки ми будемо на озері. Мак-Кей все ще переживав смерть своєї матері, а я не завжди міг найкращим чином задовольняти його потреби й ділити інтереси.

Для нас провели інструктаж, видали рятувальні жилети, ми вміли плавати й у нас були досвідчені провідники.

Єдине, чого ми не врахували,—це вітер. Ми веслували вже кілька миль, потім перепливали середину озера та наближалися до берега, коли знявся надзвичайно сильний зустрічний вітер.

Іншим каное вдалося причалити до берега, однак ми з Мак-Кеем були в

*Мій син у
надзвичайний
спосіб навчив
мене, куди
дивитися і як
вистояти.*

останньому човні. Хвилі здіймалися, й ми сходили з курсу, хоча веслували все сильніше, щоб просунутися хоча б трішки вперед. Я зовсім виснажився й відчував тривогу. Я працював веслом з усіх сил, намагаючись скерувати нас на правильний курс, але здавалося, що ми залишаємося на тому ж місці.

Існувала небезпека того, що човен ось-ось перекинеться, і я нарешті вголос визнав, що не впевнений, чи маю сили продовжувати далі. Тоді мій син сказав: “Тату, ти дивишся на хвилі. Якщо ти так продовжуватимеш, то не зрушиш з місця. Ти повинен постійно дивитися на берег. Бачиш оте дерево на пагорбі? Це наша ціль. Зосередься на ній, і ми допливемо”.

Він був правий. Як тільки я зосередився на дереві, то зміг триматися курсу. В руках знову з'явилася сила. Мак-Кей задавав ритм нашим рухам: “Вперед. Передих. Вперед. Передих”. І ми невпинно рухалися.

Коли ми дісталися берега, всі кинулися нам допомагати, а ми сіли, щоб відсапатися. Того вечора у нашому наметі ми розмовляли—батько і син—про те, що сталося.

Разом ми пригадали, чого Президент Томас С. Монсон навчав про маяк Господа: “Він світить крізь усі життєві бурі. Він вказує: “Ось, шлях до безпеки; ось, шлях додому”¹.

Того вечора дерево на березі було нашим маяком. Коли я мало не впав у відчай, мій син мудро порадив мені не дивитися на хвилі, але постійно дивитися на берег. І ми згуртувалися не лише у веслуванні. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Thomas S. Monson, “Standards of Strength”, *New Era*, Oct. 2008, 2.

ІЛЮСТРАЦІЯ РОБЕРТА Т. БАЙРЕТТА

ПРЕЗИДЕНТ ТОМАС С. МОНСОН

У дитинстві **Томас С. Монсон** вирощував кроликів та голубів. Всім була добре відома його доброта. Він подарував своїх кроликів, які були його домашніми улюбленцями, сім'ї, у якої не було їжі на День подяки, а свій іграшковий поїзд хлопчикowi, у якого не було подарунка на Різдво. Коли він став дорослим, то займався видавництвом книг компанії *Deseret News*. Будучи апостолом, він організував перший кіл у Східній Німеччині і отримав дозвіл для Церкви на будівництво **Фрайберзького храму в Німеччині**. Президент Монсон закликав всіх членів Церкви іти на допомогу тим, хто потребує допомоги.

Також у номері

ДЛЯ ДОРОСЛОЇ МОЛОДІ

СТАВАТИ

ДОСКОНАЛИМИ У ХРИСТІ

с. 42

Розуміння спокутної любові, яку Спаситель щиро нам дарує, може звільнити нас від неправильних, нереалістичних сподівань щодо того, чим є досконалість.

ДЛЯ МОЛОДІ

с. 48

БОЖЕСТВЕННІ ЗАВІТИ

ДОПОМАГАЮТЬ СТАТИ СИЛЬНИМИ ХРИСТИЯНАМИ

Як наші завіти з Богом роблять нас сильними?
Ось три способи.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Мій урок віри

Емма вирощує дині, щоб навчити сім'ю про віру.

с. 67

